

PONY WEST

BROJ 36

CENA 35 DINARA

BUČ KASIDI I KID

DRVO OBEŠENIH

Teks Gordon

DRVO OBEŠENIH

SERIJA
BUĆ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
DRVO OBEŠENIH

XXXVI EPIZODA

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzija:
Borivoje Lošić

Korektura:
Fotoslog Dečje novine

© by Bones and DEN PRESS

PONY-WEST – BUĆ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 36 AVGUST 1984. Cena 35 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučković, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Gojko Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković. Telefoni: (032) 711–549 uredništvo i 714–250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320–603–1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811–620–06–101–257300–03292. Štampa »Glas«, Beograd, Vlajkovićeve 8.

POUNY WES

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

DRVO OBEŠENIH

Noćni povetarac terao je oblaciće prašine duž glavne ulice Brazosa i sa njima loptasto žbunje koje se kotrljalo sa ivice gradića izgubljenog u beskonačnoj preriji. Mada su izlozi saluna bili osvetljeni i njihovi žuti kvadrati presecali tamne senke po drvenim trotoarima i izrovanoj ulici, u naselju je vladala neka neobična tišina.

Nije se čulo raštimovano tandrkanje klavira iz lokala praćeno pijanom pesmom iz promuklih grla, niti uobičajeni žagor prolaznika, koji inače ispunjavaju ulice svakog prerijskog gradića u rane večernje sate. Pažljivijem posmatraču svakako ne bi promaklo da pred lokalima i radnjama skoro da nema vezanih konja. Nekoliko ži-

votinja pognutih glava kunjalo je ispred jednog saluna kao da se i same čude šta rade tu.

Ovo mrtvilo odjednom naruši topot kopita dvaju konja koji izroniše iz mraka na početku ulice. Njihovi jahači trgoše uzde. Pošto su zaustavili konje, osmotriše tiho naselje pred sobom. Jedan od jahača, plavokos čovek sa crnim šeširom na glavi, nervozno pogladi brčiće i nestrpljivo dobaci svom drugu:

– Hajde, šta si se okamenio Buče? Jedva čekam da sperem viskijem ovu prašinu iz grla!

Jahač sa šeširom nalik na polucilinder je ćutao. Njegove oči hitro su preletale sa jednog kraja na drugi glavne ulice. Nije mu pro-

makla neobična tišina po salunima, ni odsustvo prolaznika na trotoarima. Polako je procedio kroz zube:

– Grad je suviše tih za moj ukus, Kide. Radije bih okrenuo konja i vratio se u preriju. Ali, pošto si toliko željan viskija, ulazimo u grad. Samo, polako. Dobro otvori oči, ne bih želeo da naletimo na vatreni doček.

Mamuznuli su konje. Ovi nastaviše nogu pred nogu prema najbližem salunu, čiji su jarko osvetljeni izlozi prosto mamili ljubitelje dobre kapljice.

Stotinak jardi dalje, iza jednog bureta za kišnicu koje se nalazilo na kraju drvenog trotoara sa iste strane ulice na kojoj je bio i onaj salun, podiže se tamna prilika jednog čoveka. On pažljivo osmotri dvojicu jahača, a onda se okrete i tiho reče:

– To su oni! Budite spremni!

Odgovorilo mu je škljocanje dobro podmazanih oroza na puškama i koltovima u rukama nekolicine ljudi odevenih u građanska odela, koja su čudno odudarala od kaubojske opreme dugajlije na čijim se grudima jedva nazirala mesingana šerifska zvezda. Metju King, lokalni čuvar zakona, nezadovoljno pogleda »civile« oko sebe, koji su oružje držali upereno prema ulici. Nerado je pristao da sarađuje sa ovim detektivima iz Pinkertonove agencije, koji su potegli čak iz Njujorka da bi, najzad

uhvatili čuvene odmetnike Buča Kasidija i Sandens Kida. Detektivi su već dve nedelje pratili nejasan i krivudav trag Buča i Kida. Kada su zaključili da će ova neuhvatljiva dvojka krenuti za Brazos, jedini grad na stotine milja široke prerije, odlučili su da im ovde postave zasedu.

Na upozorenje šefa detektiva da im je dugo željeni cilj na nišanima, šerif King se namršti. Znao je da ovi »civili« nemaju nameru da pruže bilo kakve šanse odmetnicima i da će ih uskoro zbrisati plotunom iz bar desetak cevi, jer se i na drugoj strani ulice nalazila grupa detektiva. Šerif se saže i hitro priđe čoveku iza onog bureta. Virnuo je iza njegovih leđa i ugledao dvojicu jahača kako se približavaju salunu »Prerijska ruža«. Sada su se nalazili kojih tridesetak jardi od zasede.

Detektiv ispred šerifa podiže ruku, dajući time znak svojim ljudima da budu spremni za paljbu. Čekao je samo da se Buč i Kid nađu naspram izloga saluna i budu dobro osvetljeni. Šerif King izvuče svoj teški mornarički kolt iz futrole. Njegov žuljeviti palac pritisnu oroz da bi zapeo oružje. Škljocanje revolvera odjeknu u mrtvoj tišini kao prasak slomljene grančice.

Buč i Kid su iz navike bili oprezni, ali sigurno nisu očekivali da će ih u ovom usamljenom gradiću čekati čitava armija pinkertonovaca.

Međutim, kada je u noći odjeknulo dobro poznato škljocanje kolta, odmetnici su reagovali dovoljno munjevito da bi, kao i uvek do tada, sačuvali svoju kožu neoštećenu.

Nalik na dobro uigran baletski par, žestoko su cimnuli uzde. Njihovi konji se okretoše u mestu. U nastavku istog pokreta baciše se u otvor mračne uličice na čijem se uglu nalazio salun.

Šef detektiva zaprepašćeno zinu i psovka zbog šerifove neopreznosti zamre mu na usnama. Podignuta ruka se mahinalno spusti baš u trenutku kada su dvojica odmetnika nestajali u onoj uličici.

Plameni jezici rascepiše pomrčinu i gromki plotun uzdrma čitav Brazos. Sustižući prvi, grmnuo je i drugi plotun. Prava oluja usijanog olova zviznu kroz vazduh pa se sruči na ugao saluna i otvor uličice, zarivajući se u drveni zid i rasturajući na sve strane iverje.

Treći plotun nije odjeknuo jer detektiv iza bureta riknu:

– Ne pucaj! Brzo na konje! Za njima!

Okrenuo se prema šerifu i zaustio nešto da kaže, ali je tada ugledao podrugljiv osmeh na licu čuvara zakona i shvatio da ono škljocanje nije bilo slučajno. No, shvatio je i da bi svaki napad na šerifa bio bespredmetan. Ko bi mogao da mu dokaže zle namere? Zato je šef detektiva samo besno

pljunuo u prašinu pred šerifovim pohabanim čizmama i odjurio za svojim ljudima, koji su već pojahivali konje ostavljene u blizini.

Minut-dva kasnije, potera pinkertonovaca već je zavijala u onu uličicu gde su nestali Buč i Kid.

Osećajući vreli dah olova na svojim vratovima, dvojica odmetnika jurnuše niz mračnu ulicu ne prestajući da zarivaju mamuze u bokove jadnih konja. U ušima su im još odjekivali pucnji iz zaseđe, čiji se eho odbijao od drvenih fasada kuća.

– Pa to je bila čitava armija! – uzviknu u jednom trenutku Kid.

– Imali smo sreće. Neka budala nije imala podmazan revolver – dobaci mu preko ramena Buč. – Ono škljocanje bi i mrtve probudilo!

Odmetnik odjednom zaustavi konja, što je odmah učinio i plavokosi revolveraš. Oslušnuli su i obazreli se na sve strane. Sa glavne ulice začu se topot mnogobrojnih kopita potere.

– Do đavola, već su krenuli! – jeknu Buč. – Dobro su organizovani.

– A naši konji umorni – progundā Kid. – Šta ćemo?

Nalazili su se pred nekakvom naherenom ogradom iza koje se naziralo mračno dvorište obraslo korovom i crni obrisi drvenih šupa. U blizini nije bilo kuća za stanovanje. Bučov pogled se zaustavi na odškrinutoj kolskoj kapiji pri kraju

ograda. Odmah je skočio sa svog riđana i gurnuo kapiju. Uleteli su u mračno dvorište. I dok je Kid odvodio životinje dublje u mrak, Buč hitro pritvori kapiju i leže iza nje.

Potera ulete u uličicu i malo zatim protutnja pored dvorišta i nestade iza poslednjih kuća. Sakriveni odmetnik primeti građansko odelo gonilaca i srce mu uzbuđeno zadrhta.

– Pinkertonovi ljudi! – procedio je kroz zube. – Ovo postaje opasno!

Odšunjao se do Kida, koji je stajao kod jedne šupe i držao konje za gubice.

– Šta ćemo? – glasilo je neizbežno pitanje plavokosog revolve-raša, koji je većinu odluka prepuštao Buču.

– Gone nas pinkertonovci – šapatom odvrati Buč mada se buka detektivske potere već gubila u daljini. – Sada ćemo zaista morati da bežimo!

– Da nećemo u Boliviju? – sa nadom upita Kid, kome se ideja o odlasku u tu daleku južnoameričku zemlju počinjala da sviđa.

– Bliže – kratko odgovori Buč. – Idemo u Teksas!

– Hej, pa to je hiljadu milja daleko odavde!

– Dve hiljade milja – ispravi ga prijatelj. – Bar mesec dana putovanja, odnosno bežanja, ali ćemo pinkertonovce sigurno ostaviti daleko iza sebe.

– I u Teksasu ima telegrafskih

žica – opomenu ga Kid. – Poternice će stići i tamo.

– Imam jednog prijatelja koji živi na maloj hacijendi – objasni Buč. – Zamisli, hacijenda se nalazi u Rajskoj dolini, daleko od svakog telegrafa i šerifa, a to je i najlepši deo Teksasa.

– Bojim se da nam se taj tvoj raj ne pretvori u pakao – reče Kid. – Sve sam više ubeđen da nas prati nesreća i da za nas nigde nema mira.

Buč ništa ne reče. Čutke je poveo svog konja do kapije na ogradi i oslušnuo. Potera se više nije čula, ali je zato sa glavne ulice dopirala buka. Buč mahnu glavom Kidu i njih dvojica kretoše niz ulicu u istom pravcu u kom je otišla i potera. Kada su stigli do prve poprečne ulice, odmetnici pojahaše konje i skretoše na desnu stranu. Nije prošlo mnogo vremena, a oni se nađoše na suprotnom kraju Brazosa. Pošto su u širokom luku obišli naselje, krenuli su prerijom prema jugu, tamo gde se nalazio Teksas.

* * *

Mesec dana posle ovih događaja, Buč Kasidi i Sandens Kid čutke su jahali laganim kasom kroz jednu prostranu dolinu u Teksasu. Oči su im bile pune prašine, a bleštavo rumenilo sunca na zalasku, čiji su zraci obasjivali oštre vrhove Plavih planina, prosto su ih

zasenjivali svojim bleskom.

Plavokosi revolveraš držao se uspravno u sedlu i bio kao i uvek oprezan, ali izraz njegovog smrknutog lica dovoljno je govorio u kakvom je raspoloženju. Buč se lenjo klatio na konju i kao da nije mnogo obraćao pažnju na okolinu.

– I ti ovo zoveš Rajskom dolinom? – ne izdrža a da glasno ne izrazi svoj protest Sandens Kid i pljunu.

Između retkih žbunova iskakali su zečevi, a na jednom udaljenom grebenu iskrсну jedan kojot. Sa dolaskom večeri, sva živa bića kao da su se vraćala u život i žudno udisala osvežavajući povetarac koji se spuštao sa planine.

Buč podiže glavu i prepusti svoje užareno lice milovanju povetarca, koji je nagoveštavao večernju svežinu i obećavao ugodan san. Za dvojicu odmetnika beskonačne ravnice zapadno od Teksasa predstavljale su neprijatna otkrića. Vrela i žedna teksaška zemlja, toliko različita od bujnih pašnjaka Kolorada i Vajominga i hladovitih planinskih podnožja oko bučnih reka i rečica, nije im se nikako dopala.

Njih dvojica su se neprijatno osećali i žurili su da što pre pregaže Rio Grande i stignu do hacijende jednog Bučovog prijatelja, gde su nameravali da izvesno vreme uživaju u zasluženom odmoru, toliko potrebnom odmetniku koji je prevalio tridesetu godinu.

Pošto su za dlaku umakli zasedi i poteri detektiva iz Pinkertonove agencije, Buč i Kid su skoro bez predaha bežali prema jugu, trudeći se da se dočepaju krajeva u kojima ih niko nije poznavao i gde neće morati da zaziru od ulaska u svako naselje.

Izbegavali su svaku nepriliku na putu, što ranije nisu činili, ali tridesetak dana, koliko je već trajalo njihovo bekstvo, Kidu su izgledali beskonačno dugi. On je postajao nervozan, spreman da prasne za svaku sitnicu.

Ta njegova nervoza prilično je uznemiravala Buča, koji je znao šta sve može iz toga da proistekne. Čak i sada, kada je vrućina popustila, Kid nije bio miran.

Naglo se okrenuo u sedlu i pokazao rukom na planinski lanac, čiji su vrhovi bili krvavi od večernjeg rumenila.

– Ono tamo je sigurno Apački prolaz – promrmlija je plavokosi revolveraš. – Tako nam je, bar, onaj matori kopač zlata juče objasnio. Vidiš onu klisuru sa leve strane od najvišeg vrha? Sutra ćemo proći kroz nju.

Bučovo još uvek mladalačko lice izgledalo je bezizrazno i samo su mu blage, plave oči šeretski kolutale ispod prašnjavih obrva.

– Možda – odgovorio mu je nekako sumnjičavo.

– Kako to »možda«? – prasnu Kid. – Ne vidim zbog čega ne bismo mogli za jedan dan da prejaše-

mo tih tridesetak milja koje nas razdvajaju od Farsona.

– Pa, ne vidim ni ja, ali ko zna šta sve može da se desi za jedan dan.

– Zar nisam ispunio obećanje da ću izbegavati neprilike? – namršti se Kid. – I to više od mesec dana. Uostalom, otkud u ovoj pustinji može uopšte nešto da se dogodi?

Buč je vrteo glavom i uzdisao.

– Da te ne poznajem toliko godina, mogao bi još i da me ubediš. Samo, ti si kadar da se posvađaš i sa ovim kaktusima.

Kid skide svoj crni šešir. Dok je oznojenu plavu kosu izlagao svežem povetarcu, pogledom je preletao po okolini.

– Pogledaj onaj šumarak pamukovog drveća! – promenio je temu. – Tamo mora da ima vode. Verujem da ni ta varošica Hatfild nije daleko.

– Voda bi nam dobro došla – promrmlja Buč i obode konja.

Kidov crni ždrebac podiže glavu i frknu, a onda požuri da održi korak sa Bučovim riđanom. Daleko napred, nekih pet-šest milja iza šumarka, nazirali su se prašnjavi krovovi gradića. To je bio Hatfild, trgovački centar ovoga kraja i jedina naseobina između Ekstona i Farsona, koji se nalazio iza onih planina.

Jašući prema šumarku, Kid je iz navike opet pažljivo gledao oko sebe. Njegova usta, ispod plavih brčića, razvlačila su se u neku vr-

stu đavolskog osmeha. Revolveraš kao da je nekim svojim šestim čulom naslućivao nekakav obrt u jednoličnom i dosadnom danu.

I zaista, iz šumarka se pojavi jedan konjanik. On im prepreči put.

– Već sam se pitao – promrmlja Kid – da li uopšte ima nekog živog u ovom kraju. Ovo je prvi dvonožac koga smo sreli od kada smo izjahali iz Ekstona.

– Bolje da ni njega nismo sreli – odvрати Buč. – Ne izgleda mi baš mnogo prijateljski.

– Gle! – podrugnu se Kid. – Nisam znao da i u sumraku možeš da prepoznaš izraz na nečijem licu. Uvek mi slutiš zlo. Kada sam ja predosećao zlo, ti me nisi slušao. Eto, sada sam ja miran. Možda je to neki građanin Hatfilda koji je požurio da nam poželi dobrodošlicu.

Buč progundā nešto sebi u bradu i oni nastaviše da jašu. Videli su da onaj jahač ima na sebi kožnu bluzu, izlizane meksikanske pantalone i crni sombrero namaknut nisko na oči, tako da mu se lice skoro nije ni videlo. Dva široka pojasa sa revolverima bila su mu ukrštena preko kukova, a desna ruka počivala mu je na dršci ogromnog kolta, koji je već upola bio izvučen iz futrole.

– Eto vidiš – promrmlja Buč. – Tip sigurno nije oduševljen našim dolaskom.

Kid ništa ne reče, ali je instinktivno osećao da nešto nije u redu.

Kada ih je od nepoznatog odvajalo jedva nekoliko jardi, on se okrete Buču i reče dovoljno glasno da ga i onaj jahač čuje:

– Do đavola, pa ovde mora da je neki karneval! Tip ima crnu masku na licu i kao da želi da plaši decu.

* * *

Plavokosi revolveraš zaustavi konja, ali maskirani jahač podiže levu ruku i zaturi šešir na potiljak, tako da su ga sada bolje videli. U celoj njegovoj pojavi i mračnom ćutanju bilo je nečeg zloslutnog i strašnog. Najčudnije od svega de-lovala je njegova maska. Pokrivala mu je čitavo lice, ali se na njoj nalazio samo jedan otvor za oči.

Dok su ga Kid i Buč pažljivije motrili, on im se obrati:

– Ja se ne bih smejao, stranci. Ovaj kraj nije zdrav za ulieze.

– Mi smo se tek onako smejali – brzo reče Buč. – Ne obraćaj pažnju na mog druga, prijatelju. On ima običaj da brblja više nego što je potrebno.

Ono jedno oko maskiranog jahača sevnu.

– Ovaj put je sada zatvoren – progundao je. – Ako ne želite neprilike, biće bolje da u velikom luku obiđete šumarak.

– U redu, u redu – brzo se složi Buč. – Hajdemo, Kide. Ne volim da se movam tamo gde me ne žele.

On je već okretao svog konja, ali Kid ne mrdnu kao da ga nije ni

čuo. Jedan pogled bio je dovoljan Buču da shvati kako njegov prijatelj neće popustiti i da prosto želi da se upusti u kavgu sa maskiranim strancem. Zato je duboko uzdahnuo i krišom spustio ruku na svoj kolt.

Kid je za to vreme natenane izvadio iz unutrašnjeg džepa kaputa tanki cigariljos, i pošto ga je omirisao, ljubazno je upitao nepoznatog:

– Čini mi se da u ovom šumarku ima vode, zar ne?

– To se tebe ne tiče! – prasnu maskirani jahač. – Nećeš imati prilike da priđeš šumarku.

– Znaš, prijatelju, ako bi me sada lepo zamolio da uđem u taj šumarak i da se napijem vode, ja bih još mogao da odustanem i odem – još uvek prijateljski reče Kid.

Maskirani zinu od zaprepašćenja.

– Da te zamolim da uđeš u šumarak? – zamucao je.

– Baš to – klimnu glavom plavokosi revolveraš. – Znaš, prijatelju, nisam navikao da mi drugi određuju šta treba da radim, pa sada imaš šansu da popraviš malopredašnju neučtivost.

Kid zatim kresnu šibicu o sedlo i pripali cigariljos. U sve gušćem sumraku, kratki blesak plamena obasja njegovo lice i ledeni izraz očiju, što je značilo da će uskoro biti gužve.

– A najmanje ću primati naređe-

nje od nekakvog jednookog dripca koji svoje gadno lice krije iza maske – produži Kid. – Skidaj ruku sa tog revolvera!

Maskirani trže kolt iz futrole, ali istog trenutka revolver se nađe i u Kidovoj ruci i za delić sekunde plamen iz njegove cevi preteče jahačev pucanj. Metak svirnu iznad Kidove glave, a kolt odlete iz ruke maskiranog. Eksploziju pucnjeva nadjačao je gromoglasni smeh plavokosog revolveraša. Istovremeno, on mamuznu konja, koji polete napred i sudari se sa protivnikovom životinjom. Revolveraš to iskoristi i pokuša da jahaču strgne masku s lica, ali ovaj izbeže njegovu ruku. Kid opsova. Iza njega prasnu revolver i maskirani jahač kriknu pa klonu u sedlu. Njegov konj uplašeno odskoči i odnese ga u gustu pomrčinu između drveća. Kid isprazni revolver za njim, ali je gađao nasumce jer ništa nije mogao da vidi. Upravljač je prema lomljavi granja koju je begunac činio probijajući se kroz šumarak.

– Opet si me naterao da pucam zbog tebe – tužno reče Buč, koji je dojahao do prijatelja.

– Do đavola, opalio si u pravi čas – progundā Kid puneći revolver. – Nešto si ipak naučio družeći se sa mnom. Samo, zašto si ga gađao u rame? Vidiš da je pobe-gao.

– Ne mogu tek tako da ubijem čoveka. Uostalom, zašto nalećeš na nekoga koji poteže revolver?

– Hteo sam da mu zderem masku i vidim da li zaista ima samo jedno oko – odvrati plavokosi revolveraš. – Znao sam da me ti pokrivaš.

– Pitam se samo gde će nas odvesti ovaj sukob – nastavio je da gundā Buč. – Taj maskirani sigurno nije sam.

– Odvešće nas, pre svega, na vodu koja nam je toliko potrebna – mirno odvrati Kid. – Mamuzni tu svoju ragu i požurimo u šumarak!

Brzo su zašli među drveće jer su žedni konji osetili vodu i sami hitali da ugase žeđ.

– Izgleda da ovde nema nikoga – nezadovoljno promrmlja Kid. – Očekivao sam da ću zateći drugove našeg jednookog prijatelja ... – ostatak rečenice zastao mu je u grlu jer se pred njim zaljuljala neka dugačka senka koja je visila sa velike grane jednog drveta.

Obojica skočiše s konja i potrčaše prema čoveku koji je visio obešen i polako se njihao. Njegove noge su se grčile, pokazujući tako da je žrtva još živa.

Kidov nož sevnu kroz vazduh, a Buč spretno prihvati mlitavo telo čim je konopac presečen. Spustio ga je na zemlju i dao znak drugu da upali šibicu.

Odmetnici zbunjeno zastadoše jer su ugledali parče hartije pričvršćeno na grudi obešenog, na kojoj je krupnim slovima bilo napisano: »DOPUSTIO SAM DA ME ZALAZAK SUNČA ZATEKNE U

RAJU«. Ispod toga je bila nacrtana mrtvačka lobanja sa jednim okom.

Buč kleče pored čoveka i opipa mu puls, pa odmah uzviknu:

– Gle, još nije mrtav! Uhvati ga za noge, Kide, i pomози mi da ga odnesemo do izvora. Voda će ga povratiti.

Obešeni je bio dugačak i mršav, ali ga odmetnici brzo prebaciše do izvora. Zahvatili su vodu u šešire i počeli da mu pljuskaju lice.

Žrtva počе da kašlje i povrati se. Njegova desna noga se naglo zgrči, a onda ispravi i udari Buča u grudi, tako da ovaj pade na zemlju.

– Živ je! – pobedonosno reče Kid. – Nego, polako, prijatelju ... Nemoj da se ritaš!

– Ko ... ko ste vi? – spaseni čovek je pokušao da se podigne, ali onda iznenada prinese ruku grlu. Prokrkljao je: – Gde si ... gde su one jednookе ubice?

– Pobegli su – umirivao ga je Kid. – Sigurno su mislili da si gotov, prijatelju. Bogami, izgleda da imaš prilično žilav vrat.

Buč je oprezno osluškivao i osvrtao se na sve strane.

– Možda će se vratiti i uhvatiti nas nespremne – opomenuo ih je. Tek sada je primetio da je žrtva mlađi čovek i upitao ga je: – Koliko je bilo napadača, mladiću?

– Četvorica ... i svi su bili jednooki.

– Gle sad! – začudi se plavokosi revolveraš. – Da ti ovo vešanje nije udarilo u glavu? Mi smo sreli samo

jednog čoravka.

– Ne! – odlučno prošišta mladić i ponovo opipa vrat. – Četvorica ... jasno sam ih video.

Teško je disao, ali sa svakim udahom kao da mu je bilo bolje. Niz vlažnu kosu cedila mu se voda niz crnpurasto lice, a u još crnijim očima i dalje se ogledao preživljeni užas.

Onaj komad hartije na grudima šuštao mu je pri svakom pokretu. Mladić ga zgrabi i strže sa grudi. Lice mu je bilo ozbiljno dok je razgledao ispisana slova i jednooku lobanju.

– Ovako nešto imam i u svojoj kolibi – rekao je najzad. – Tamo je pisalo kako ne smem da ostanem u Rajskoj dolini posle zalaska sunca.

– Kakav mi je to raj kada u nje-mu vešaju ljude? – progundа Kid i okrete se Buču. – I ti si me doveo ovamo da se odmaram i oporavljam na miru.

– Čini mi se – zamišljeno reče Buč – da smo uleteli u nešto ... Zato ćemo što pre i da se izgubimo odavde. – Okrenuo se mladiću: – A zašto ti, prijatelju, nisi pobegao iz doline pre zalaska sunca?

– Verovatno zato što ima petlju, koju ti nemaš! – prasnu Kid.

– Imao je ja ili ne, odmah idemo odavde – odvrati Buč i pođe ka svom konju. – Nikada nisam voleo maskirane ljude. Čak i kada sam posećivao banke.

Kid je znao da bi bilo uzaludno

da se prepire sa Bučom, koji je posle nekoliko uzastopnih nesreća i gužvi, u koje su u poslednje vreme upadali njegovom krivicom, postao preterano oprezan. Ipak, nije želeo da stvari ostavi nesvršene.

– Ja ne znam ko ste vi – javila se sada žrtva – ali mi dozvolite da vam se bar zahvalim. Kako ste se tako iznenada pojavili?

– Slučajno smo sreli jednog od jednookih – objasni mu Kid. – Ovaj moj kukavni prijatelj ga je ranio u rame . . . Tip je odmah pobegao, a izgleda, i njegovi ortaci. Pustili su te čim su čuli pucanj.

– Spasili ste mi život i ja vam to neću zaboraviti – odvratila mladić. – Zovem se Čarli Daglas. Imam malo imanje nekoliko milja južno odavde. Nije bogzna šta, ali je moje. Moja stoka nosi žig »D«. Sve sam stvorio svojim rukama i neću dozvoliti da me ove jednooke ubice oteraju odavde.

– Imanje mora da je dobro kada su zlikovci hteli da te obese? – primeti Buč.

– Čuli ste, valjda, da se ovaj kraj zove Rajska dolina? – nastavio je Čarli Daglas. – To mu ime nije uzalud dato, ali od nekog vremena pojavila se ovde banda maskiranih ljudi. Želi da protera sve stanovnike, ili da ih poveša ukoliko ostanu i pored njihove opomene.

– Znači, ti nisi prvi koji je dobio ovakvu opomenu? – iznenađeno ga upita Sandens Kid.

– Nisam. Stiv Elvis je bio prvi na

spisku. Dobio je opomenu pre otprilike pola godine. Imao je ranč severno od Hatfilda. Nije se uplašio opomene, ali su ga sutradan našli obešenog. Na grudima je imao istu cedulju kao i ja. Zatim je na red došao i Gas Blek, koji je imao imanje istočno od mog ranča. Došao je jednog jutra i pokazao mi opomenu koju je našao na vratima svoje kuće. Upitao me je šta da radi, a ja sam ga posavetovao da tome ne pridaje nikakvu važnost. Gas je bio isuviše uplašen, i nestao je iz doline pre zalaska sunca. Možda je mudro postupio.

– I ja mislim – složi se Kid. – Jedan čovek, osim ako nije profesionalac, ne može mnogo da uradi protiv bande zlikovaca. Da su ga susedi malo podržali, mogao je i da im se odupre.

– Tako je, tako je – žurno dodade Buč. – Neka susedi iz Rajske doline pomažu jedan drugome. Mi smo ovde samo u prolazu.

– Kako to odjednom? – iznenadi se Kid. – Pričao si mi da je Rajska dolina pravo mesto za nas. Osim toga, onaj dripac me je uvredio, a ja uvrede ne zaboravljam tako lako. Štaviše, Rajska dolina počinje da mi se sviđa.

Buč ponovo uzdahnu i obrati se mladiću:

– Biće bolje da kreneš s nama. Kako stvari stoje, najbolje bi bilo da se prebacimo preko Rio Grande u Meksiko i da tamo potražimo

mir i tišinu.

Ali, Čarli Daglas odmahnu glavom i odvрати:

– Ja ostajem ovde.

– Da vidiš na užetu? – zajedljivo upita Buč.

– Možda. Bar ću pokazati jednookim zlikovcima da ima ljudi koji ih se ne plaše.

Odjednom, Sandens se pope na svog konja. Sada je bio red na Buča da se iznenadi.

– Hej, kuda tako žuriš? – viknuo je prijatelju. – Zar nisi rekao da ti se dolina sviđa?

Plavokosi revolveraš ništa ne odgovori. Dok je malopre Buč žurio da što pre otresu prašinu doline sa svojih nogu, sada se njemu nije išlo. Pored toga, sažalio se i na mladića, čiji je život visio o koncu.

– Ne moramo toliko da žurimo – progundao je. – Kako će ovaj dečko da ode kući? Maskirani bi mogli negde da ga sačekaju.

– Ne brinite za mene – reče Čarli. – Do mog ranča ima svega nekoliko milja. Ja ću pešice.

– Ne, prebacićemo te – odvрати Buč.

– Ali, to će nas skrenuti sa puta – počeo da protestuje Kid i krišom namignu mladiću. – Osim toga, oni zlikovci se možda kriju u njegovoj kući.

– Šta je tebi? – prasnu Buč. – Malopre si hteo da nasrneš na mene zato što sam žurio da što pre krenemo odavde, a sada...

Idemo sa ovim dečkom!

– Dobro, dobro – kao nevoljno pristade Kid i lukavo se osmehnu.

– Kako ti kažeš.

Mesec još nije bio izašao, ali zvezdano tekšaško nebo dovoljno je osvetljavalo put. Čulo se samo jezivo zavijanje kojota. To je, uostalom, bio i jedini zvuk koji je narušavao noćnu tišinu. Kid prekide ćutanje i obrati se Čarliju:

– Kako su te oni zlikovci uhvatili?

– Bio sam oprezan – počeo mladić da priča. – Zabarikadirao sam se u kuću, koju sam napunio vodom i hranom. Imao sam pušku, revolver i dosta municije. Moja brvnara je napravljena od debelih stabala, pa sam računao da će moći dugo da se održi.

– Pa, kako su te izvukli? Zar nisi ucmeкао nekog od napadača?

– Za to nisam imao prilike – uzdahnu Čarli. – Maskirani su znali da sam se ja utvrdio i čekali su zalazak sunca. U sumrak se pojavio jedan jahač, i to sa strane na koju nisam mogao da uperim pušku sa prozora. Imao je crnu masku na licu, sa jednim otvorom za oko. Uopšte nije obraćao pažnju na mene niti na pušku. On je...

Tu se mladić zagrcnu i skoro počeo da plače.

– Šta je uradio? – oštro upita Kid.

– Izvadio je pušku iz futrole na sedlu i počeo da puca na konje koji su se nalazili u koralu – ogor-

čeno nastavi mladić. – Hladnokrvno ih je ubijao kao da se nalazi na strelištu . . . kao da pred njim nisu plemenite životinje, i to pred mojim očima. Video sam kako padaju u prašinu i grče se u samrtničkom ropcu . . . Od njihovog njištanja dizala mi se kosa na glavi. Svakog konja odgajao sam svojim rukama. Nisam mogao više da izdržim.

– Baš su hulje – odvrati Kid. – Znači, tako su te izmamili iz kuće?

– Da. Otvorio sam vrata i izleo napolje da ubijem zlikovca. U tom trenutku trojica su se stvorila iza mojih leđa i zgrabila me.

– Tip koji je u stanju da hladnokrvno pobije nedužne životinje za mene nije ljudsko biće – mračno reče Buč.

– Šta se to nas tiče? – lukavo primeti plavokosi revolveraš. – To nisu naši konji.

– Ma, jesi li poludeo? – uzviknu Buč.

Zaštićen tamom, Kid se smešio.

– Zadržaćemo se dugo u ovoj dolini ako se upustimo u neki sukob – upozorio je svog prijatelja.

– Nije važno – prasnu Buč. – Rio Grande nam neće pobeći. Ja ne odlazim iz Rajske doline sve dok ne uništimo te jednooke đavole.

– Dobro, ako ti kažeš – osmehnu se Kid. – Mrzi me da se prepirem s tobom. Vidim da si tvrdoglav kao mazga.

– Evo mog ranča, baš ispred nas – prekide ih Čarli Daglas. – Izgleda da tamo nema nikoga.

Zaustavili su konje i nekoliko trenutaka ćutke su osmatrali okolinu. Odjednom, vranac i riđan počеше da strižu ušima i uplašeno ržu, tako da su njihovi jahači morali dobro da im pritegnu uzde. Čarli skoči sa Bučovog riđana i reče:

– Životinje su sigurno osetile krv . . . Idem da vidim šta se sve dogodilo u koralu.

* * *

Buč i Kid odvedoše konje s druge strane brvnare, vezaše ih za neko drvo i onda se vratiše. Zatekli su Čarlija kako kleči pored ukočenog leša krupne kobile.

– Ovo je Meri, priplodna kobilica – reče mladić slomljenim glasom. – Ubili su mi i dva najbolja konja. Tako mi svega, ovakvi zločini neće proći bez kazne!

Dvojica odmetnika su nelagodno tupkala s noge na nogu.

– Izgleda da je moj konj uspeo da pobjegne! – odjednom radosno uzviknu Čarli. – Sigurno se mota negde u okolini.

Kid se prenu iz mračnih misli i reče:

– Buče, idi i potraži tog konja, a ja . . . – tu revolveraš naglo zastade kao da se nečega setio i dovrši: – a ja odoh da sahranim Čarlija Daglase, koji je obešen u šumarku pamukovog drveća.

– Pa, Čarli je pored nas – iznenadi se Buč.

– Znam – nervozno prasnu Kid. – Imam i ja valjda neku dobru ideju. Nisi ti jedini koji misli u našem tandemu.

– Gle, gle! – osmehnu se Buč. – Najzad si i ti počeo da koristiš glavu i za nešto drugo, a ne samo za šesir.

– Za Čarlija je najsigurnije ako se čuje da je mrtav i sahranjen, poče da objašnjava Kid. – Neka hulje misle da je s njim svršeno. Ti, dečko, nađi mi neki budak i lopatu. Kada budeš pronašao onog konja, Buče, ostaćeš sa Čarlijem i pazićeš da ne priđe suviše blizu prozoru. Uzmi i jedan džak, Čarli, pa ga dobro nabij senom.

Mladić se ubrzo vratio sa jednom vrećom punom sena i potrebnim alatom. Zatim Kid odjaha u pomrčinu. U šumarku je brzo iskopao pravi grob, strpao u njega džak sa senom, zatrpao ga zemljom i načinio humku. Sve vreme je zviždukao, što se nije slagalo sa njegovim tužnim poslom. Zviždukao je i kada se ponovo našao na ranču »D«.

Čarli je poslovaio nešto u koralu. Onda je pomogao Kidu da rasedla i napoji vranca pa ga odveo u malu štalu, gde se već nalazio Bučov riđan.

U kuhinji je Buč sedeo udobno zavaljen u stolicu za ljuljanje i srkao toplu kafu. Čarli, u čijim očima više nije bilo straha, osmehnu se dvojici odmetnika i reče:

– Ne znam kako da vam zahva-

lim. Ako iko nekome duguje život, onda ga ja dugujem vama.

Kid steže Čarlijevu pruženu ruku.

– Ako hoćeš da nam zahvališ, onda pronadi negde neki viski – progundao je revolveraš. – Uostalom, tvoje izbavljenje neće ništa vredeti ako ne pohvatamo zlikovce.

Kid sede pored Buča i prihvati šolju kafe koju mu je Čarli pružio. Onda mladić skide sa jedne police zemljani krčag pun viskija. Dvojica odmetnika nasuše viski u šolje sa kafom i, pošto su otpili nekoliko gutljaja, zadovoljno odahnuše. Plavokosi revolveraš se obazre po maloju, ali veoma čistoj kuhinji i zavрте glavom.

– Prilično je uredno za jednog neženju – glasno je primetio.

– Navikao sam tako – odgovori Čarli, koji je počeo da sprema večeru.

– Razmišljam gde bi Čarli mogao da se sakrije na nekoliko dana – iznenada primeti Buč.

– Zar moram da se krijem? – pobuni se mladić. – Voleo bih da smaknem jednog jednookog.

– Biće bolje da nestaneš sa vida – odvрати Buč. – Ako hulje poveruju da si mrtav, neće se mnogo movati oko ranča. Tako ćemo Kid i ja na miru moći da pronjuškamo unaokolo.

– Nekako mi je nezgodno da se uvaljujete u opasnosti – reče Čarli, prevrćući palačinke u tiganju.

– Samo ti poslušaj Buča – dobroćudno reče revolveraš. – On je zadužen za ideje. Osećam da je već nešto smislio.

– I jesam – samouvereno odvrati Buč motreći jednim okom vruće palačinke, koje su se pušile. – Koliko za sada znamo, postoje samo četvorica maskiranih zlikovaca. Moramo otkriti ko se krije iza tih maski... Dečko, spusti taj tanjir sa palačinkama na sto.

Buč vešto smota jednu palačinku i gurnu je u usta. Sledećeg trenutka već je nastavio da govori:

– Kid će biti tvoj brat, dečko. On je sada Kid Daglas. Lepo ćeš da sedneš i da napišeš pismo Kidu, ovaj, svome bratu. U pismu ćeš ga moliti da što pre dođe kod tebe jer si u velikoj nevolji. Isto tako, napiši da, ukoliko se tebi nešto dogodi, ranč ostavljaš njemu. Shvatate li šta smeram?

– Znači, vi ćete svakome reći da sam mrtav i smestićete se ovde kao vlasnik ranča? – reče Čarli.

– Tačno. Čim se o tome pronese glas, očekujem posetu maskiranih bandita. Nego, nešto mi je sada palo na pamet. Da li neko od stanovnika ove doline nema jedno oko?

Čarli se okrete od peći i spusti tiganj na sto. Malo se zamislio, a onda rekao:

– Koliko ja znam, ovde živi samo jedan čovek bez oka. To je Džordž Grot. On je vlasnik ranča »Raj«. To je najveće imanje u dolini. Siguran

sam da on ne pripada maskiranim razbojnicima.

– Siguran si? – sumnjičavo upita Buč. – Je li ti on dobar prijatelj?

– Pa, ovaj, jeste... Uostalom, on je najbogatiji čovek u ovom kraju.

– Možda tom Džordžu Grotu smeta što si tako naglo proširio svoje imanje – primeti Kid. – Bogatim rančerima nikada nije dosta zemlje.

– Otkad ti poznaješ psihologiju bogatih rančera? – zajedljivo reče Buč. – Jedina zemlja koju ćeš posedovati biće ona parcela od dva jarda sa jedan.

Kid ga prezrivo pogleda.

– Ne, nije Grot takav – protestovao je Čarli. – Čak nam je i pomagao u početku. Meni, Stivu Elvisu i Gasu Bleku.

– Da, trojici koju je trebalo likvidirati kada nešto stvore – kratko reče Kid.

Buč i mladić ućutaše, iznenađeni ovom primedbom, a Kid ih pobeđonosno pogleda. Mladić je crveneone i prstima lupkao po stolu.

– U redu – prekide Buč ćutanje.

– Prvo ćemo posetiti gospodina Grota i obavestiti ga kako je dobio nove suse.

Čarli obrisa znoj koji mu je izbio po čelu.

– Niste me dobro razumeli – očajno je rekao. – U pitanju je jedna devojka, Ema Grot. Ona i ja... U redu, reći ću vam... Ja i Ema smo nameravali da se venčamo

ove jeseni.

– Naravno, sa pristankom i blagoslovom njenog oca – primeti Kid sa zajedljivim osmehom.

– Ovaj . . . ne. Stari me baš mnogo ne ceni. Smatra kako Ema može da nađe bolju priliku.

– Sigurno je već izabrao kandidata? – progundā Buč.

– Tako nekako – priznade Čarli sav nesrećan. – To je neki Klej Stevens. I on je novajlija u ovom kraju, ali ima prilično veliki ranč »Sunce«. Imanje mu se nalazi zapadno od Hatfilda. Ema se protivi izboru svoga oca. Rekla mu je prošle nedelje da smo vereni.

– Onda ovi jednooki tipovi nisu gubili vreme da te skleptaju – glasno izrazi Buč svoje mišljenje. – Utoliko pre ćemo morati da posetimo gospodina Grota.

Kid iznenada podiže ruku i daje im znak da čute. Nekoliko trenutaka je osluškivao i onda reče:

– Čujem konje. Izgleda da dolaze ovamo. Ako su to naši maskirani prijatelji, Buč i ja ćemo ih dočekati. Ti se sakrij u drugu sobu. Ostani tamo bez obzira šta se događa – ugurao je mladića u sobu i zatvorio vrata. Ponovo je oslušnuo i zadovoljno se osmehnulo. – Pogrešio sam. Dolazi samo jedan jahač.

Topot kopita se sada jasno čuo. Jahač se, očigledno, približavao kući. Na desetak jardi od vrata, nepoznati se zaustavio i viknuo:

– Hej, Čarli, jesi li kod kuće?

Kid pođe prema vratima. Palac desne ruke zatakao je za pojas sa revolverom tako da su mu ostali prsti dodirivali izlisanu dršku kolta. Buč je mirno sedeo za stolom, prepuštajući sve Kidu, koji je već širom otvorio vrata i stao na prag, tako da se njegova vitka prilika jasno ocrtavala na svetlosti lampe iza njega.

– Ko to zove? – upita plavokosi revolveraš.

Za trenutak nije bilo odgovora. Još nenaviknut na pomrčinu, Kid ništa nije mogao da vidi u mračnom dvorištu. Zatim se začu batnećijih koraka i iz mraka izroni tamna prilika veoma krupnog i razvijenog čoveka, koji je držao revolver upola izvučen iz futrole. Sitne oči sumnjičavo odmeriše Kida. Na masivnoj četvrtastoj bradi nepoznatog videli su se mnogi bleđi ožiljci, a gusta dlaka virila mu je iz okovratnika košulje. On zastade na nekoliko koraka od Kida i prkosno isturi vilicu.

– Ko si ti i šta tražiš na ovom ranču?

– Ton kojim mi se obraćaš nije nimalo ljubazan – odvrati mu Kid blagim glasom. – Mogu čak da kažem da mi se ne sviđa. Osim toga, nisam navikao da mi nepoznati ljudi banu u dvorište sa revolverom spremnim za paljbu. Ako tražiš neprilike ovde ih lako možeš naći.

– Nešto se mnogo vređaš – odvrati krupni stranac. – Ja sam do-

šao kod Čarlija Daglasa. Nisam željan neprilika. Hoću samo da znam ko si ti i šta tražiš u Čarlijevoj kući.

– To se tebe ne tiče, prikane – odvrati Kid. – Mogao bi prethodno da se predstaviš.

Čovek prvo besno pogleda u Kida, a onda sleže svojim ogromnim ramenima.

– Ja sam Čarlijev prijatelj i susjed. Zovem se Ted Bul i imam imanje istočno odavde.

– E, to je već bolje – odobrovolji se Kid. – Ako želiš, možeš da uđeš.

Plavokosi revolveraš se sada vrati za sto i nastavi sa jelom, ne obraćajući pažnju na Bula, koji je zastao na vratima i oprezno gledao u Buča.

– Uzmi stolicu i sedni – ponudi ga odmetnik.

– Ja sam već večerao – odgovori Ted Bul.

– To mi je baš milo – ponovo se javi Kid. – Hrane, inače, nema dovoljno ni za nas dvojicu.

On krišom namignu Buču, dajući mu do znanja da ga podrži u igri. Ljudina odjednom uzviknu:

– Bogamu, hoću da znam šta je sa Čarlijem! Vas dvojica se ovde ponašate kao da je kuća vaša.

Kid napuni usta i preko zalogaja reče:

– Pa, recimo da je naša.

Grdosija zinu od iznenađenja.

– Lažeš! – prasnuo je. – Ja znam . . .

Dalje nije uspeo da nastavi. Kid odgurnu stolicu i polako se uspravi. Lice mu je bilo bledo, a oči besno sevale.

– Povuci te reči, prijatelju! I to brzo!

Buč uzmače, a ruka mu polete ka revolveru. Kid je povukao pre njega, plamen je sevnuo i metak pogodi Bula u šaku pre nego što je ovaj uspeo da izvuče revolver. Grmalj se zatetura i zapanjeno pogleda u ruku iz koje je linula krv.

– Povlači reč! – viknu Kid. – Ili ću početi ozbiljno da gađam.

– Nisam mislio . . . – zamucao je Ted Bul. – Možda sam prenaglio. Nisam Čarlija video od juče i uplašio sam se da možda nije napustio imanje . . .

– Smiri se, Kide – polako reče Buč. – Znaš, on je prilično prgav – istim glasom objasnio je ljudeske ri. – Mogao je odmah da ti kaže da je Čarlijev brat i da je došao iz Kolorada. Sada, kada je Čarli mrtav, Kid smatra da ovaj ranč pripada njemu.

Ted Bul izvuče iz džepa prljavu maramicu i čvrsto je veza oko ranjene šake.

– Čarlijev brat? – iznenađeno je upitao. – Kažete da je Čarli mrtav?

Dok je ovo govorio, njegove oči sumnjičavo su odmeravale Kida.

– Nema ni jedan sat kako smo ga sahranili gore u šumarku – ozbiljno reče Buč. – Zbog toga je Kid tako razdražen. Trebalo bi da ga razumeš, prijatelju. Malopre je sa-

hranio brata.

– Znači, vi ste Čarlija zatekli obešenog u šumarku? – upita Bul.

– Da – potvrdi odmetnik. – Nas dvojica smo stranci ovde i ne znamo šta znači poruka na ovoj hartiji. Pronašli smo je na Čarlijevim grudima.

Buč raširi po stolu hartiju sa porukom jednookih bandita.

– Znači, tipovi su i njega zgrabili! – uzviknu ljudina.

– Ko su ti tipovi? – oštro upita Buč.

Ted Bul je nesvesno uzmicao prema vratima, a njegovo rumeno lice gubilo je boju.

– Isto se dogodilo i sa Stivom Elvisom. I moj gazda, Gas Blek, dobio je sličnu poruku i odmah pobe-gao odavde. Od tada ja vodim njegov ranč. Ko li je samo sada na redu?

– Nadam se da ću to biti ja – reče Kid. – Ti, prijatelju, slodobodno ispričaj da je Kid Daglas preuzeo imanje svog brata i da bi voleo da sazna ko piše ove poruke.

Ted Bul nije čekao da mu se ovo dvaput kaže, nego je izleteo iz kuće. Kada se topot kopita njegovog konja izgubio u daljini, Kid se glasno nasmejao:

– Šta kažeš? Kakav sam glumac, Buče? Ličim li na nekog opasnog revolveraša?

– Mogao bi da se stidiš – ukori ga Buč. – Već si stekao rđav glas u Rajskoj dolini.

– To sam baš i želeo. Neka se

čuje koliko sam opasan i zao.

– Nisi morao mnogo da se trudiš za tu ulogu – prebaci mu Buč. – Bilo bi ti mnogo teže da se praviš nevinašce.

– To će navesti zlikovce da požure da me likvidiraju – odvrati Kid.

Vrata druge sobe se otvoriše i u kuhinju uđe Čarli.

– Znači, Ted je otišao?

– Da – potvrdi Buč. – On već hita da raznese glas kako si ti ubijen i sahranjen i da je tvoj opasni brat iz Kolorada preuzeo imanje.

– Nadam se da ga niste ozbiljno povredili? – zabrinuto upita mlađić.

– Nisam – reče Kid. – Obično po-gađam tamo gde želim . . .

– Dobro, dobro, nemoj da se hvališ – prekide ga Buč. – Nego, dečko, znaš li neko mesto gde bi mogao da se sakriješ?

– Ne znam ni sam šta da vam kažem – odvrati Čarli. – Uostalom, ne mogu da dopustim da dva nepoznata čoveka rizikuju živote za mene.

– Rizikovali smo mi živote i za mnogo manje vredne ciljeve – nasmeja se Kid. – Uostalom, sada je već kasno. Pre jutra će cela dolina znati da si ti mrtav i sahranjen.

– Vidim i sam da je u mom interesu da sam mrtav – uzdahnu Čarli. – Moraću noćas nekud da odjašem.

– Dabome – složi se Buč. – Mogao bi i da se maskiraš, kako te ne bi poznali. Samo, nemoj da zabo-

raviš da prosečeš dva otvora za oči, inače bi mogli da te zamenim sa pravim zlikovcima. Sada sedi za sto i napiši pismo svom bratu Kidu, kako smo se već dogovorili.

Čarli izvadi pribor za pisanje i posle nekoliko minuta pružio je Kidu ispisani komad hartije.

– Hoće li ovako biti dobro?

– Plavokosi revolveraš počeo da čita, a onda odustade i predade pismo Buču, koji prelete pogledom preko teksta pa se nasmeši.

– Odlično, sinko – pohvalio je mladića. – Sve mi zvuči potpuno zakonski i, eto, prvi put u životu jedan probisvet postao je vlasnik nekog imanja.

Kid nezadovoljno odmeri prijatelja, ali ne reče ništa. Čarli nije gubio vreme, već se spremio za »odsustvo«. Spakovao je dosta stvari i hrane. Kada je bio gotov, ipak reče:

– Voleo bih da nekako javite Emi Grot da nisam mrtav. Plašim se da će joj to teško pasti.

– To nikako! – odvrati Buč. – I da nisi pokušao da se tajno nađeš sa njom! To bi moglo ne samo da nam pokvari planove nego i da nas skuplje košta.

Čarli iz ozbiljno pogleda.

– Znači, vi sumnjate da je Džordž Grot vođa bande?

– To još nismo rekli. Samo, on nema jedno oko.

– Otkud znate da su maskirani zlikovci baš svi čoravi? – upita ga Čarli. – Ja sam čak siguran da oni

imaju zdrave oči.

– Zašto onda nemaju po dva proreza na maskama?

– To ne znam – priznade mladić – ali u život bih se kladio da Grot nema nikakve veze sa zlikovcima.

– To ćemo tek da utvrdimo... Nego, momče, kidaj što pre!

* * *

Čim je Čarli otišao, Buč se obratio Kidu:

– Nas dvojica odmah krećemo u posetu gospodinu Džordžu Grotu. Želim da se upoznam i sa tom njegovom kćerkom Emom. Zanima me da li su njena osećanja prema Čarliju zaista toliko jaka.

Mesec se spustio do horizonta i posrebrio svako drvo i kamen u Rajskoj dolini. Dvojica odmetnika su ćutke jahali i razmišljali o situaciji u kojoj su se našli.

Buč je u glavi preturao sve mogućnosti ko bi mogao da bude vođa bande, ali je imao veoma malo činjenica za neke sigurnije zaključke. Ipak, pošto se iza svih ovih zločina krila želja izvesnih ličnosti da zagospodare Rajskom dolinom i da u njoj prigrabe svu zemlju, sve je ukazivalo samo na jednu osobu – da Džordža Grota, vlasnika ranča »Raj«, najvećeg imanja u kraju.

Kid nije bio mnogo oduševljen ovom posetom jer ga je na Grotovom ranču čekala i dotična Ema, a on je opštio sa ženama samo

kada su bili sigurni izgledi da će se to poznanstvo završiti u postelji. Naročito mu je bilo nezgodno da devojci saopšti tragičnu vest o smrti njenog verenika i pitao se kako će to izvesti.

– Znaš, nešto mi je palo na pamet – odjednom Buč prekide ćutanje i zagleda se u mesec, koji se sve više dizao na nebu. – Ona dvojica rančera koji su takođe dobili opomene, Stiv Elvis i Gas Blek, i sami su bili momci. Misliš li da njih dvojica nisu želeli da se ožene Emom Grot?

– Hej, pa ti razmišljaš kao da si detektiv kod Pinkertona – odvрати Kid. – Koji to momak ne bi poželeo? Ona je svakako najbolja udatvača u ovom delu Teksasa.

– Ima tu nečega – zavrte glavom Buč. – Možda se matori Grot tako oslobađao neželjenih prosaca.

Međutim, Kid ništa ne odgovori. Nastaviše ćutke da jašu sve dok se pred njima nije ukazao čitav niz zgrada. One su govorile o veličini Grotovog ranča. Sjahali su pred velikom drvenom kapijom, otvorili je i povelili konje prema glavnoj zgradi, na kojoj su bili osvetljeni mnogi prozori.

Kada su se popeli na verandu, koja je išla oko čitave zgrade, na ulaznim vratima se pojavi visoka prilika jednog čoveka u sivom, zapadnjačkom odelu i čizmama sa visokim potpetnicama. Jedno oko ovog čoveka oštro ih je odmerilo, dok se na mestu desnog oka vide-

lo samo prazno udubljenje.

Dvojica odmetnika se zagledaše u neobičnu osobu i Buč reče:

– Dobro večer. Pretpostavljam da ste vi gospodin Grot?

Domaćin samo kratko klimnu glavom, ukloni se sa vrata i reče:

– Uđite, gospodo.

– Kid i Buč se posle toga nađoše u jednoj prostranoj sali punoj životinjskih koža i udobnih stolica. Brokatne zavese na prozorima govorile su da ovde ženska ruka vodi brigu o domaćinstvu. Jednooki rančer ih upitno pogleda kada su ušli.

– Moje ime je Kasidi – reče Buč.

– Došli smo iz Kolorada. Ovo je moj ortak – dodao je pokazujući na Kida. – U dolinu smo stigli danas posle podne.

– Da slučajno ne tražite posao? Ovde ga nema. Kod mene je više kauboja nego krava – reče im rančer i glasno se nasmeja svojoj dosetki.

Plavokosi revolveraš ga hladno odmeri i odvрати pitanjem:

– Kakvo je to ponašanje, Grote? Da ne misliš kako smo doneli neku zaraznu bolest?

Starac prestade da se smeje i ozbiljno pogleda Kida, koji nastavi:

– Dobro me pogledaj, prijatelju. Trebalo bi da me prepoznaš kada se ponovo sretnemo.

– Čini mi se da nisam čuo vaše ime – reče Grot.

– Nisi ni mogao da čuješ jer ga

niko nije rekao – odvrati odmetnik.

– Odazivam se kao Kid.

Sada je bio red na rančera da prašne:

– Dobro, a šta vas dvojica tražite ovde?

– Zar se u ovom kraju susedi ne posećuju? – ledeno upita Kid.

– Nemamo običaj da primamo u posetu putujuće revolveraše iz Kolorada – progundā rančer i njegov pogled skliznu na Kidov kolt, koji se nalazio u nisko pripasanoj futroli.

– Možda više neću ni putovati – reče Kid. – Čini mi se da ću ostati u ovoj dolini, i to kao tvoj najbliži sused. Zbog toga sam i došao. Mislio sam da je red da se upoznamo.

Grotovo lice jasno je izražavalo sumnju kada je progundāo:

– U ovoj dolini nema zemlje za prodaju.

– A kako vam izgleda ranč »D«;

Pre nego što je Grot stigao da odgovori, napolju na verandi se začuše laki koraci. Sva trojica se okretoše vratima, na kojima se pojavi jedna devojka. Ona naglo zastade kada ugleda strance. Kid je morao da prizna kako odavno nije sreo ovakvu lepoticu. Zavideo je Čarliju Daglasu.

– Ovo je moja kćerka Ema – promumla Grot i pokaza na devojku, koja je nosila lavor sa vodom i jedan ubrus sav umrljan krvlju. – Previla je jednog mog kauboja koji je posle podne doživio nezgodu.

Buč se duboko pokloni, a Kid proguta knedlu i pokuša da je ljubazno pozdravi.

– Ova dvojica kažu da se zovu Kasidi i Kid – objasni Grot kćerki.

– Pričali su neke gluposti o tome kako su naši novi susedi i da su preuzeli ranč »D« od onog balavca Čarlija Daglasa. Da li si ti nešto čula o tome?

– Ovaj... nisam – preblede devojka. – To mora da je neka greška. Sinoć sam razgovarala sa Čarlijem i on mi nije ni spomenuo da hoće da proda imanje.

– Izgleda da ste nas pogrešno razumeli – umeša se Buč. – Ni imanje nismo ni kupili.

– Šta hoćete da kažete? – upita ga Ema.

– Ne vredi da mnogo okolišemo – odvrati Buč. – Ovaj ovde, Kid, takođe se preziva Douglas i Čarlijev je rođeni brat.

– Čarli mi ništa nije pričao o svom bratu – okrete se devojka Kidu. – Znam samo da ima porodicu negde na severu. Gde je Čarli? Zašto nije došao sa vama?

– Čarli je mrtav – kratko reče Buč.

Kid obori glavu jer je devojka još više prebledela i ukočila se kao okamenjena. Tada Džordž Grot tresnu pesnicom o sto i promuklo viknu:

– To je laž! Ne verujem vam...

– Malopre smo ga sahranili – tiho dodade Buč. – Grob mu se nalazi u onom šumarku odmah pored

puta.

Kid je pažljivo posmatrao Emino lice, a Buč je izvadio onu hartiju sa opomenom jednookih zlikovaca i pružio je starom rančeru.

– Evo, to smo našli na njegovim grudima.

Grot prelete pogledom po hartiji i polako reče:

– Ova ista poruka bila je zakačena na košulji Stiva Elvisa kada . . . kada je pronađen obešen u istom šumarku.

– To se dogodilo i sa Čarlijem Daglasom – klimnu glavom Buč. – Nije poverovao u pretnju jednookih zlikovaca.

Kid vide da Ema gleda u svog oca, čije je jedino oko blistalo nekim čuđnim plamenom.

– Nemoguće – mrmljao je Grot. – Ovde niko ništa nije imao protiv Čarlija.

– A šta su ubice imale protiv Stiva Elvisa? – primeti Buč.

Lice starog čoveka postade pepeljastosivo.

– To niko ne zna – jedva je izustio, a onda se pribrao i okrenuo Kidu. – Tako, dakle, vi ste Čarlijev brat?

– Tačno. Od Čarlija sam dobio pismo. Javljao mi je da se nalazi u nekoj opasnosti i da mu je potrebna moja pomoć. Ja i Buč smo odmah krenuli na put, ali smo zakasnili. Mogao sam samo da ga sahranim u blizini izvora.

– Jeste li primetili neki trag?

– Ništa, osim te hartije. Zatim

smo odjahali do Čarlijevog ranča i zatekli u koralu sve konje pobijene. Toliko za sada znamo, ali ćemo se potruditi da saznamo i više.

U Kidovom glasu zvučala je pretnja, ali Džordž Grot kao da to nije zapazio. Prišao je devojci i stavio joj ruku na rame.

– Smiri se, Ema. Bolje bi bilo da odeš u svoju sobu i malo prilegneš . . .

Devojka se istrže iz njegovih ruku i besno ga pogleda.

– Ti si kriv! – viknula je. – Ti nisi trpeo Čarlija i nisi želeo da se udam za njega. I evo šta se dogodilo. Dogodilo se ono što i stivu Elviju i Gasu Bleku kada su počeli da dolaze ovamo.

Posle toga ona izlete iz sobe i vrata se sa treskom zalupiše za njom. Odmah zatim napolju odjeknu brzi topot nekog konja, pa Grot priđe prozoru i pogleda u dvorište.

– To je Pit Masters – glasno je rekao. – Jaše kao lud iz varoši.

Rančer ode prema vratima da dočeka jahača, a Kid i Buč krenuše za njim, rešeni da ništa ne propuste.

Napolju se začu duboki glas Pita Mastersa:

– Zdravo, Grote. Baš sam u Hatfildu čuo strašnu vest. Razbojnici ponovo terorišu Rajsku dolinu. Danas su ubili Čarlija Dagleasa.

– To sam i ja sada saznao – nervozno odvrati Grot. – Prosto ne mogu da verujem. Uđi, Pite.

Rančer se skloni sa vrata. Na verandi odjeknuše teški koraci, a onda Pit Masters uđe i upita:

– Da li je Ema kod kuće? Je li saznala za Daglasa?

– Jeste – potvrdi Grot. Onda rukom pokaza na Kida i Buča. – Ova dva stranca su mi saopštila tu neprijatnu novost.

Pit Masters je bio snažno građen čovek. Imao je četrdesetak godina, a izraz njegovog lica nije odavao neko neraspoloženje. Odelo mu je bilo odlično skrojeno, dok je košulja od fine svile vredela bar desetak dolara. On kratko pogleda u Buča, zatim odmeri i Kida.

– Vi mora da ste čovek koji se sukobio sa Tedom Bulom? – reče Masters. – Opasni revolveraš iz Kolorada koji namerava da očisti Rajsku dolinu.

– Ja baš nisam toliko opasan – odvrati Kid – ali mi se čini da ću moći malo da počistim đubre koje se nagomilalo u ovom lepom kraju.

– I vi tvrdite da ste brat Čarlija Daglasa? – hladno upita Masters.

– Vaš mi se ton ne sviđa, prijatelju – odvrati plavokosi revolveraš. – Kao da mi ne verujete da sam Čarlijev brat?

Na Mastersu se spolja nije videlo nikakvo oružje, ali je Buč bio ubeđen da je naoružan. Ne želeći da se Kid razbesni, on stade između njih i reče:

– Pokaži im pismo koje ti je brat poslao, Kide. To će biti najbolji do-

kaz...

– Ne vidim razloga da bilo kome šta dokazujem! – prosikta Kid. – Ili, možda smatraš kako neko od ove gospode sme da me nazove lažovom? – odgurnuo je Buča u stranu i raširenih nogu stao između starog rančera i došljaka iz Hetfilda, koji mu je ličio na profesionalnog kockara. – Dakle? Da li iko od vas smatra da se ja ne zovem Daglas?

Grot uzmače jedan korak i progundā:

– Nije potrebno da se uzbuđujete. Nema razloga da vam ne verujem da ste Čarlijev brat.

Pit Masters sleže svojim širokim ramenima i mirno odvrati:

– Nije naše da tražimo dokaze. To će zakon odlučiti.

– Zar ovde u blizini postoji federalni sudija? – iznenadi se Kid. – Ali, pošto ne sumnjate u moju reč, pokazaću vam i pismo – dodao je i bacio pismo na sto.

Pit Masters podiže hartiju i pročitā je zajedno sa Grotom. Zatim pogleda cedulju koja je bila skinuta sa Čarlijevih grudi. Klimnuo je glavom i obratio se rančeru:

– To je ista banda koja je obesila Stiva Elvisa, a mladoga Bleka proterala iz doline.

– Ja ovde visim samo jednog čoveka kome nedostaje oko – opet se javi Kid. – A sve ovo o čemu pričamo delo je jednookih džentlmena. To me navodi da se upitam ne zna li gospodin Grot nešto o ovim vešanjima?

Rančer se besno okrete:

– Šta to znači, stranče?

– Ja još čekam da to poreknete – odvrati Kid.

– Gluposti – umeša se Pit Masters. – Vi ste ovde stranac, inače ne biste izgovorili ovako besmislenu optužbu. Ovo je jedan od najbogatijih rančera u Teksasu.

– Svejedno – bio je uporan Kid.

– Hteo bih da znam zašto ovdašnji zlikovci nose maske samo sa jednim prorezom za oko.

I dok je Džordž Grot ukočeno stajao i besno ga merio, Masters preuze diskusiju:

– O čemu vi to govorite? Koliko je meni poznato, niko nije video te razbojnice. Čini mi se da isuviše znate o njima obzirom da ste tek danas posle podne stigli u našu dolinu.

Kid je shvatio da se izleteo, ali se brzo pribrao i prstom pokazao na jednooku lobanju nacrtanu na onoj hartiji.

– Iz tog crteža niste mogli da saznate da razbojnici nose maske – reče Masters, a Buč neprimetno spusti ruku na dršku revolvera. – Vi ili pokušavate da svalite sumnju na Grotu, ili znate više nego što ste nam rekli. Šta je od ovoga tačno?

Ovo je bio jasan izazov i prvi put u svom životu Kid je morao da uzmakne. Nije tačno znao zbog čega, ali je imao neko nelagodno osećanje kako nije sasvim spreman da se sukobi sa Pitom Mas-

tersom. Šesto čulo ga je opominjalo da bude oprezan i da sačeka bolju priliku. Ukoliko bi sada ubio kockara, verovatno bi upropastio šansu da sazna nešto značajno o stvarima koje su ih zanimale. Zbog toga je polako klimnuo glavom i izjavio:

– U redu, prijatelju. Tačno ste primetili. Ja i Buč smo zaista naleteli na jednog maskiranog razbojnika kada smo večeras, nešto pre zalaska sunca, stigli pred onaj šumarak. Tip je hteo da nam zabrani da priđemo izvoru. Moj drug ga je ranio u rame. Međutim, maskirani je pobeo i opomenuo ostale. Kada smo stigli u šumarak, samo smo zatekli obešenog Čarlija.

– Imate li kakav dokaz uz tu vašu priču? – hladno nastavi Masters.

Kid ponovo preblede. Polako je izvadio cigariljos iz unutrašnjeg džepa kaputa i stavio ga u usta.

– Namam običaj da dokazima potkrepljujem ono što izjavim – polako reče plavokosi revolveraš.

– Ako baš insistirate... Samo, mislim da ovde nije mesto za to.

Buč je mirno stajao po strani, ali je bio spreman. Međutim, i Pit Masters je takođe znao kada ne treba preterivati.

– Ne insistiram – odgovorio je. – Bar za sada.

Sva četvorica su znali šta znače ove reči. Bilo je to obećanje da će se on i Kid sresti i definitivno srediti svoje odnose shodno običaji-

ma u Teksasu.

Kid bezbrižno klimnu glavom i odvrati:

– U svako doba koje odredite. Moja rezidencija se nalazi na ranču »D«.

– Ti maskirani jednooki zlikovci meni su još tajanstveni – reče Masters kao da se ništa nije dogodilo. – Sve mi izgleda kako neko pokušava da sumnju za zločine prebaci na Grotu. Uostalom, čovek može da ima oba oka, pa da nosi masku sa jednim prorezom.

– Bogami, u pravu ste – složi se Kid. – Bolje da ste postali advokat umesto kockar.

– I u jednoj i u drugoj profesiji čovek mora dobro da rezonuje – odvrati Masters. – Svratite u moj lokal »Srebrni mesec«, DOLE U Hatfildu.

– I hoću – obeća Kid. – Ovaj moj prijatelj voli da se kocka, a i ja često gubim pare na pokeru.

– Postaraću se da vas dobro dočekam – reče Masters pa im okrete leđa i obrati se Grotu. – Nemate ništa protiv da malo porazgovaram sa Emom?

Grot promrmlja nešto nerazgovetno i ode sa kockarom. Kid se namršti i pokupi sa stola Čarlijevo pismo i onu hartiju.

– Čini mi se da bi trebalo da se čistimo odavde – rekao je Buču.

– I meni – složi se ovaj. Želeo je da ga što pre izvede iz kuće, strahujući da ne dođe do veće gužve.

* * *

Kada su izašli na verandu, primetili su ogromnom crnog ždrepcu pored njihovih konja. Mesečina je svetlucala na srebrom ukrašenom sedlu na lepoj životinji.

– Izgleda da gospodin Masters odlično prolazi na koci – primeti Buč. – Ovo sedlo vredi bar pet stotina dolara. Čini mi se da ćemo imati dosta posla s njim. Nego, ti si se danas prilično trudio. Za svega dva sata stekao si tri smrtna neprijatelja.

– Lakše stićem neprijatelje nego prijatelje – uzdahnu Kid. – A sada bismo mogli na spavanje. Sutra ćemo o svemu dobro da promislimo.

Buč ništa ne reče, ali je već jasno sagledavao sve neprilike koje su ih čekale.

Prva siva svetlost novoga dana zatekla je Buču i Kida kako obilaze Čarlijev ranč. Kasnije je buč zapalio vatru u peći da spremi doručak, a Kid je izašao ispred brvnare i osmotrio okolinu.

Brvnara se nalazila u podnožju jedne blage padine. Ona se zatim uzdizala sve do oštih planinskih vrhova koji su se već rumeneli od sunčevih zraka iza istočnog horizonta. U hranjena goveda pasla su sočnu travu, koju ni žestoka vrućina nije mogla da osuši. Jedan pogled je bio dovoljan da se čovek uveri kako Čarli Daglas ima razloga da bude ponosan na svoje ima-

nje. Na sve strane videla se brižljiva ruka dobrog domaćina.

Revolveraš ode do koralu, gde je ponovo razgledao ubijene konje. Osetio je ono isto gađenje i užasavanje nad ovim besmislenim pokoljem, koji je mogla da izvrši samo ruka pravog zločinca. Zlikovac je dobro znao koliko svaki kauboj voli konje, i to je iskoristio da Čarlija izmami iz kuće.

Čovek koji je nešto ovako učinio bio je spreman na sve. Da li je to Džordž Grot? Kid polako zavrte glavom. On nije trpeo Grotu, ali nije mogao da poveruje da je stari rančer mogao ovako nešto da učini.

– Ne, nikako – glasno je rekao.

Iz razmišljanja ga je trglo lupaње o gvozdeni tiganj, kojim je Buč najavljivao da je doručak gotov. Kada su završili sa jelom, Kid odjednom upita:

– Koliko ćemo se zadržati ovde?

Iznenadeni Buč nije odmah odgovorio.

– Onoliko koliko nam bude potrebno da pohvatamo proklete ubice i vratimo mir u ovu dolinu – progundao je. – Samo, brine me što postoji toliki razmak između zločina. Možda ćemo morati da čekamo nekoliko meseci dok se razbojnici ponovo ne pojave.

– E, pa, zato sam ja i podigao toliku prašinu – odvrati Kid. – Hoću da ih izazovem. Ukoliko se oni pre pojave, utoliko imamo više šansi

da na vreme stignemo do tog tvog prijatelja i njegove hacijende.

– Dobro – glasno je razmišljao Buč. – Ali, pretpostavimo da je razbojnicima smetao Čarli Daglas, a ne njegov ranč.

– Hoćeš da kažeš da je u pitanju Ema Grot? – odvrati plavokosi revolveraš. – Po tebi, nekome su smetali njeni udvarači.

– Pa, tako nešto – klimnu glavom Buč. – Onaj koji je zaljubljen u ovu lepoticu mogao bi svašta da uradi.

– Ostavimo sada devojkicu na miru – promrmlja Kid. – Mene više zanima kako je ranjen onaj kauboj sa Grotovog ranča.

– To možemo da proverimo ako se nekako ušunjamo na ranč – promrmlja Buč. – A jedini put nas vodi preko Eme Grot. Taj zadatak ostavljam tebi, pošto si zgodniji od mene.

– Ma nemoj! – uzviknu Kid i lako porumene. – Ti znaš da sam ja nespretni sa ženama. Jedino sam uspeo da osvojim Etu Plejs, a i ona mora da je kratkovidna kada se zagledala u mene. Ne računaj na mene.

– Odjahaćemo odmah na Grotov ranč – neumoljivo je nastavljao Buč. – U razgovoru sa gospođicom Emom, pokušaćes da saznaš kako je ranjen onaj kauboj.

– Ne, to ćeš ti da učiniš – nasmeja se Kid. – Veštiji si od mene na jeziku. Ja imam preča posla u Hatfildu. Hoću da razglasim kako

sam odlučio da ostanem na ranču i da čekam svakoga ko pokuša da me otera sa njega. Kladim se da će zlikovci, da bi zaplašili ostale rančere, pokušati da nešto učine.

– Neka sam proklet kada sam se upoznao s tobom – uzdahnu Buč. – Do sada sam ja tebe uvek uspevao da ubedim, ali posle onog ranjavanja, za koje sam ja kriv, moram stalno da ti popuštam. Pre nego što pođemo, pokopaćemo ove ubijene konje.

Po blistavom i svežem jutru Buč i Kid su jahali prema putu kojim su sinoć stigli u Rajsku dolinu. Ovo je bila zemlja koja je pripadala ranču »D«. Sve krave koje su pasle na livadama nosile su na bokovima utisnut žig u obliku slova »D«, koji je po sredini presecala horizontalna linija.

Staza sa Čarlijevog ranča naglo se gubila u širokom kolskom putu koji je polazio iz Ekstona i išao u Hatfild. Grotov ranč ležao je s desne strane puta, pa je Kid morao da skrene levo kako bi se uputio u grad, dok je Buč pošao u posetu Emi Grot.

Galopirajući drumom prema Hatfildu, Kid se nije uzdržao da ne svrati u šumarak i tamo obiđe »grob svoga brata«. Odmah je pohvalio sebe zbog toga. Na svežoj zemlji oko groba primetio je tragove dva konja. Jedan jahač je, očigledno sjahao da bolje ispita grob, pa su se i tragovi njegovih čizama jasno ocrtavali.

Nekoliko minuta kasnije, plavokosi revolveraš je nastavio put, a onda mu novi žigovi na stadima stoke koja je pašla u blizini puta ukazaše da je prešao granicu Grotovog imanja. Umesto slova »R«, stoka je nosila na bokovima slovo »E«. To je bio žig ranča koji je pripadao obešenom Stivu Elvisu.

Kid zastade i počne da razgleda okolinu, trudeći se da zapamti položaj imanja i njegovu granicu. Put kojim je jahao predstavljao je prirodnu granicu između rančeva. Prema planinama, naporedo sa rančem »Raj«, nalazilo se imanje Gasa Bleka, pored njega Čarlijev ranč, a severno od puta, dodirujući granice ranča »Raj« sa zapadne strane, nalazilo se imanje Stiva Elvisa.

»Zanimljivo«, pomisli Kid. Tri mala rančera su proganjali maskirani razbojnici, a njihova imanja su sa tri strane okružavala ogromni ranč Džordža Grot. Iz ranijeg iskustva Kid je znao kako veliki posjednici žele da što više prošire svoja imanja, i to uvek na štetu malih rančera koji se nalaze u njihovom susedstvu i pokušavaju da izdrže konkurenciju velikih.

Ali krupni rančer nije mogao da za male pare otkupi imanja svojih suseda, onda je obično unajmljivao bandu revolveraša i profesionalnih ubica pa silom izgonio rančere sa njihovih poseda. Ovakav šablon mogao je da se primeni i na

sadašnje stanje u Rajskoj dolini, gde su napadnuti Stiv Elvis, Gas Blek i Čarli Daglas, koji su imali zemlju u susedstvu Džordža Grota. Bili su i potencijalni udvarači lepe Emi, čemu se stari rančer otvoreno protivio.

Ali, dok su činjenice ukazivale na Džordža Grota, Kid se prisećao kako su Čarli Daglas i Pit Masters odlučno odbijali svaku pomisao da je stari rančer umešan u bilo kakav zločin. Masters je čak i tvrdio da maskirani razbojnici namereno nose maske sa jednim otvorom za oko kako bi sumnja pala na Grota. Sve je ovo zvučalo sasvim logično. Kid je zaključio kako bi trebalo pronaći osobu koja toliko mrzi Grota da je u stanju da starom rančeru stvara ovakve neprilike.

I tako zanet u misli, plavokosi odmetnik stiže do prvih kuća Hetfilda. Za razliku od sličnih naselja na Zapadu, ova varošica je plivala u zelenilu, a njenom sredinom proticala je rečica koja se gubila u kamenjaru južno od naselja.

Kid pređe preko drvenog mosta, projaha polako pored kovačnice i restorana i zaustavi se ispred jednospratne kuće na kojoj su izbledele firme objavljivale putniku da se tu nalaze bakalnica i pošta. Nešto niže video se jedan skroman salun, zatim saračka radionica, još jedan mali salun. Nešto dalje prosto je bila oči sveže okrećena fasada, na kojoj su velika

drečava slova privlačila svačiju pažnju. To su bili salun i kockarnica »Srebrni mesec«, vlasništvo Pita Mastersa.

Kid skoči s konja i priveza ga ispred bakalnice. Nije obraćao pažnju na dva radoznala stranca koja su dotle dremuckala pred ulazom u radnju i koja su se sada nešto došaptavala. Plavokosi odmetnik nije strahovao da bi njega i Buča iko mogao da prepozna tako daleko od terena na kome su njih dvojica radili svoj »posao«. Verovatno da u Rajskoj dolini niko nikada nije čuo za toliko čuveni par odmetnika kao što su bili Buč i Kid, pa su zato oni mirne duše mogli da se predstavljaju svojim poznatim imenima.

Kid uđe u slabo osvetljenu prodavnicu, punu mešovite robe i tipičnu za ove krajeve. Samo što je prišao čoveku za tezgom, ovaj ga dočeka sledećim rečima:

– Zdravo, stranče. Čuo sam da si ti brat Čarlija Dagleasa. Mogu ti odmah reći da ovde nisi dobrodošao. Ako imaš nešto da kupiš, izvoli, inače nemamo o čemu da razgovaramo.

Kid odmeri malog bakalina, koji je preko odela imao kožnu kecelju, a ruke držao skrštene na grudima. Njega je zabavljao ovaj komični čovečuljak.

– Zašto me ovde svi dočekuju tako neljubazno?

– Ja ću ti odgovoriti na to pitanje – začu se jedan duboki glas iza

odmetnikovih leđa. – Mi ne trpimo strance u Rajskoj dolini. Bar ne one koji dolaze ovamo da nam ugrobe zemlju.

Pošto su mu se oči već delimično privikle na polumrak, Kid vide visoku priliku jednog čoveka koji se diže sa sanduka pored peći i krete prema njemu. Zlatni zubi svetlucali su mu između debelih crvenih usana. Klatio se u hod, stežući svoje ogromne šake koje su mu dopirale do kolena. Iza njih je primetio još tri tipa, koja su sa zanimaljem očekivala šta će se dogoditi.

Plavokosi revolveraš se glasno nasmija. Uzmakao je jedan korak i oslonio se laktovima o tezgu.

– Zar tako dočekujete nove susede? – upitao je skoro veselo. – Izgleda da mi ništa drugo ne preostaje nego da odmah napustim ovako negostoljubiv kraj.

– Napred, Zubati! – dobaci jedan od onih besposličara krupnom čoveku, koji je zastao jedva jard daleko od Kida. – Premlati tog uljeza i izbaci ga na ulicu!

Ljudeskera nije nosila pojas sa revolverom, ali su sitne, svirepe oči govorile da je opasan čovek.

– Ted Bul kaže da si vešt sa revolverom – promumla siledžija. – Kako bi bilo da odložiš oružje, pa da se ogledamo pesnicama, kao što je to ovde običaj?

Umesto odgovora, Kid počeo da otkopčava pojas sa revolverom. Odmah je ocenio da ga ljudeske-

ra, koga su zbog zlatnih zuba nazvali Zubatim, nadmašuje u težini bar za šezdesetak funti, ali je znao da nepisani zapadnjački zakoni zabranjuju čoveku da potegne revolver na nenaoružanog protivnika bez obzira koliko je ovaj jači. Pored toga, ovo je bio prvi njegov javni nastup pred građanima Rajske doline. Nije mogao da se povuče.

Skinuo je pojas i bacio ga na tezgu. Pre nego što je stigao da zauzme borbeni stav, ljudeskera se baci napred, prikova ga za tezgu i steže mu svoje ogromne šake oko grla. Savijen u luk preko tezge, Kid je osetio oštar bol u kičmi, ali mu je taj položaj omogućio da podigne koleno i udari protivnika u trbuh. Onda je odskočio i za trenutak ga se oslobodio.

Smesta se sagao da dočeka novi nalet. Kada mu je protivnik prileteo, naglo se uspravio i glavom ga udario u bradu. Dok se Zubati teturao jaučući od bola, odmetnik ga obasu serijom udaraca. No, džin kao da nije obraćao pažnju na njegove pogotke. Malo je ustuknuo. Kada je uzeo dobar zalet, ponovo je izvršio juriš na Kida.

Ovaj hitro izmače, pa ljudeskera nalete na tezgu, koja se prevrnu i udari o rafove. Gomila naslagane robe sruči se Zubatom na glavu i on se ispruži koliko je dug.

Iznenadeni Kid stajao je nekoliko trenutaka i buljio u krš pred sobom, mahinalno trljajući izubijene

zglobove na rukama. Onda se pribrao, razbacao oborenu robu, uhvatio džina za okovratnik košulje i počeo da ga vuče prema vratima. Kada je stigao do ivice trotoara, prikupio je svu snagu, ispravio ošamućenog siledžiju i udarcem noge poslao ga u prašinu nasred ulice.

Po povratku u radnju, dočekala ga je mrtva tišina. Uzeo je svoj pojas sa revolverom, prikopčao ga oko struka i obratio se prisutnima:

– Idući put neću da kvarim šake. Ko ima nešto da mi kaže, neka prvo pripaše pojas sa revolverom.

Okrenuo im je leđa i izašao. Jedan od one dvojice staraca polako reče:

– Bogami, Pit Masters će pobesneti kada sazna šta je ovaj stranac uradio s njegovim nadzornikom. Uskoro ćemo saznati da li mu je Masters dorastao.

Na velikom ogledalu, pozadi šanka, u salunu »Srebrni mesec«, Kid je mračno razgledao modrice na licu. Vrteo je glavom i u sebi se zaklinjao da se više neće upuštati u ovakve tuče.

U to doba dana u salunu je bilo malo gostiju. Pošto je natenane razgledao dugačku i uzanu salu, na čijoj se drugoj strani nalazio ulaz u kockarnicu skriven teškim somotskim zavesama crvene boje, Kid se osmehnu. Odmah mu je palo u oči da je nameštaj u lokalu luksuzan, što nekako nije odgovaralo ovako maloj varošici.

Kid se zatim okrete barmenu i pokretom ruke dade mu znak da donese piće. Oštro ga je pogledao, ali ćelavi barmen kao da nije obraćao pažnju na to. Ravnodušno mu je pokazao rukom na bocu i čaše koji su se nalazili na šanku. Kid nasu sebi viski u čašu i naglo je iskapi. U tom trenutku odjeknu škripa dvokrilnih vrata na ulazu u salun, začuše se nečiji teški koraci i jedan grub glas upita:

– Hej, ćelavko, je li gazda tu?

Kid se ukoči jer je prepoznao glas Zubatog, koji je zvučao neprirodno zbog natečenih usana. Video je kako su se barmenove oči iznenađeno razrogačile kada je ugledao ljudeškaru.

– Gle! – uzviknuo je ćelavko. – Ti kao da si upao u vršalicu, Zubati!

– Pitao sam te je li gazda u salunu! – prasnu ljudeškara.

– Tamo je, pozadi – reče barmen i Zubati požuri u kockarnicu. Ćelavko uzdahnu i obrati se Kidu: – Ako si ti, stranče, uzrok nedaćama našeg Zubatog, onda ja na tvom mestu ne bih i dalje kušao sreću i muvao se ovuda.

Kid se načini kao da ga nije čuo. Natenane je nasuo drugu čašu i istim mirnim glasom upitao barmena:

– Da li je Zubati u srodstvu sa Tedom Bulom? Nekako su mi mnogo slični.

-- Da, to su braća Bul – nešto tišim glasom objasni barmen. – Ovaj kraj smatraju svojim privat-

nim lovištem i ne trpe strance. Inače, ti si meni simpatičan, prijatelju, jer si prebio tog siledžiju.

Kid zausti da još nešto upita čelavka, ali ovaj naglo učuta, odmače se od njega pa počne vredno da briše ploču šanka. Nije izustio nijednu reč sve dok mu odmetnik nije okrenuo leđa. Zatim je tiho rekao:

– Gazda možda motri na mene kroz prozor svoje kancelarije. Neće biti dobro ako vidi sa sam prislan s tobom. Čuo sam kako je jutros rekao Zubatom da je iz Kolorada došao brat Čarlija Daglasa i odmah napao starog Grotu.

Kid pogleda prema crvenim zavjesama iza kojih su se čuli koraci. Naslonio se levom rukom na šank, a desnu je savio u laktu, tako da su mu prsti dodirivali dršku kolta u futroli. Zavesa se razmakoše i Pit Masters uđe u salu. Izgledao je sasvim miran, ali njegova četvrtasta vilica bila je prkosno isturena kada je prišao Kidu i upitao ga:

– Zašto ste napali i prebili mog nadzornika?

Plavokosi odmetnik otpi malo viskija iz čaše i ležerno reče:

– De, nije mu valjda toliko loše? Znači, mali je u suzama dotrčao tati da kaže kako su ga rđavi ljudi istukli?

Barmen se nakašlja, ali odmah učuta jer ga Pit Masters oštro pogleda.

– Ti, prijatelju, stvaraš ovde nepravilike . . . Baš kao što je radio i

tvoj brat. Trebalo je još sinoć da shvatiš kako Rajska dolina ima načina da se pobrine za takvu vrstu ljudi.

– Je li to neka opomena? – blago upita Kid. – Zašto mi ne predaš i cedulju sa jednookom lobanjom? Bar bih znao na šta ciljaš.

– Meni nije potrebno da crtam opomene da bi bile ozbiljne – odvratila vlasnik saluna. – Ja se ne krijem iza maske kada pretim nekom čoveku jer se ne stidim svog lica.

Bes planu u Kidovim plavim očima. Lice mu je lako prebledelo i procedio je kroz zube:

– Šta hoćeš time da kažeš?

Pit Masters sleže ramenima.

– Misli što god hoćeš, prijatelju – rekao je. – Da ja noću jašem i da mi oči sijaju kao tvoje, sigurno bih nosio masku.

I opet, kao sinoć na ranču »Raj«, Kid je oklevao da se obračuna sa Pitom Mastersom. Nije shvatao šta ga to sprečava, ali mu je neki instinkt govorio da pričeka. Revolverašovo telo se opusti i on polako izvuče iz unutrašnjeg džepa tanki cigariljos i stavi ga u usta.

– Imam utisak da pokušavaš da nabaciš da sam ja jedan od maskiranih zlikovaca koji vešaju poštene rančere i ubijaju konje – polako reče Kid.

– Mene više zanima kako je tvoj brat umro baš na vreme da ga ti naslediš odmah po dolasku u dolinu – nastavi Masters.

– Zaboravio si da sam ja bio u

Koloradu kada je Stiv Elvis ob-ešen, a Gas Blek proteran odavde i da sam stigao baš u trenutku kada je moj brat nastradao.

– To ti tako kažeš – oštro odvrati vlasnik saluna.

– Tačno, to ja tako kažem.

Glas plavokosog odmetnika je bio meden, ali je u njemu bilo prizvuka koji je uvek opominjao Buča da je potrebno da se umeša.

– Da me slučajno ne smatraš lažovom?

– Ja nikoga ne nazivam lažovom bez dokaza – odvrati Masters. – Sinoć si optuživao Grotu. Sada te opominjem da takvu grešku više ne ponoviš.

– Zašto se ti toliko zauzimaš za Grotu?

– Zato što sam mu prijatelj i susjed – reče Masters – a i zato što nameravam da se oženim njegovom kćerkom.

Kidove usne, ispod plavih brčica, polako se razvukoše u osmeh. On pripali cigariljos i duhnu dim Mastersu pravo u lice pa šakom veselo udari po šanku.

– Onda je trebalo da opomenem Buča! – uzviknuo je. – Pa, devojka je već zauzeta! On je jutros odjahao na Grotov ranč da se udvara Emi. Biće to lep prizor ako ti digne devojku ispred nosa.

– Zar onaj klovn sa polucilindrom na glavi uobražava da će zavesti lepoticu kao što je Ema Grot? – trže se Masters. – Pa, ona će ga ismejati.

– Ja ne bih bio toliko siguran da sam na tvom mestu – upozori ga Kid. – Put iza mog prijatelj je posejan slomljenim ženskim srcima. Ja se s njim družim već godinama i znam da je mnoge lepotice ostavio ucveljene. I Ema Grot će uzdisati za njim.

Za trenutak je Kid pomislio da je preterao. Dotle rumeno, lice Pita Mastersa je gotovo pozelenelo, a grudi su mu počele teško da se nadimaju. Zatim mu ruke podoše prema zakopčanom kaputu.

Međutim, Masters se ipak pribrao na vreme, pa razgovor nije nastavljen pucnjavom. Besno se okrenuo i bez reči nestao iza crvenih zavesa. Za njim se izgubio i Zubati, ali mnogo sporije jer su ga izubijana leđa očigledno bolela.

Kid odahnu i nasu sebi još jednu čašu viskija. Po njegovom ponašanju moglo se zaključiti kako uživa u svom boravku u Hatfildu.

* * *

Pošto se rastao od Kida, Buč je pojahao na istok. Gledao je u jutarnje sunce i prevrtao u glavi razloge koji bi mogli da odlože njegov sastanak sa Emom Grot.

Uskoro je ugledao zgrade na velikom ranču, ali se još nalazio na zemljištu Čarlija Dagleasa. Nedaleko su se dizali stubovi od kedrova koji su označavali granicu između Čarlijevog i imanja Gasa Bleka, mladog rančera koji je po-

slušao opomenu jednookih bandita i pobjegao iz doline. Tada se Buč priseti kako je Ted Bul izjavio da on sada vodi Blekov ranč.

– Za koga to vodi? – glasno se upita odmetnik. – Da li mu je Blek ostavio punomoćje?

Krećući se duž granice dvaju rančeva, Buču pade u oči kako je travu na pašnjacima Čarlijevog imanja pojela gladna stoka, dok je na susednom ranču ostala nedirnutu. Pitao se šta to treba da znači. Čak ni Čarli nije imao više štoke nego njegov sused. Zato je odlučio da svrati i kod Teda Bula pre nego što poseti Emu Grot. Pitao se samo kako će ga Ted dočekati posle sinočnjeg sukoba sa Kidom.

Topot kopita odmetnikovog konja upozorio je Teda Bula, koji se pojavi s druge strane livade vodeći za sobom krupnog konja.

– Šta tražiš ovde? – prasnu Bul. – Nisam istakao tablu da želim goste.

– Ma, kakva je ovo Rajska dolina? – uzdahnu Buč. – Čoveka svugde neljubazno dočekaju i odmah su spremni da pucaju iako je došao u prijateljsku posetu. Predlažem vam da promenite ime doline u Paklenu dolinu. To bi više odgovoralo.

Sedeći onako ležerno u sedlu, sa dobroćudnim izrazom na licu, Buč nije odavao utisak opasnog čoveka, te Ted Bul malo ublaži ton.

– Nemam ništa lično protiv vas –

rekao je – ali ne sviđa mi se vaš kompanjon.

– U pravu ste – složi se Buč. – I meni se ne sviđa njegova narav. Zato sam i poslao Kida u Hatfild, a sam sam došao ovamo da vam se izvinim zbog sinočnjeg incidenta.

– E, pa, kada je tako – reče Bul – onda vas primam. – Samo, kako ste se udružili sa takvim tipom?

– Čovek ne može uvek da bira društvo – uzdahnu Buč. – Nego, ne treba zaboraviti ni to da mi je ortak bio uzbuđen zbog Čarlijeve smrti.

Bul na ovo ništa ne reče, ali posle kraćeg ćutanja upita:

– I rešili ste da ostanete na imanju?

– Bogami, jesno – potvrdi Buč. – Oduvek sam želeo da se smirim na nekom lepom mestu i uživam u prirodi.

Ted Bul je polako klimnuo glavom kao da razume šta ovaj govori. Onda je lukavo pogledao u svog sagovornika, koga je, očigledno, ocenio kao priglupog i naivnog čoveka koji živi u strahu od Kida, pa je svečanim glasom izjavio:

– Milo mi je što ću za suseda imati čoveka kao što ste vi, ali sam siguran da će taj vaš Kid uleteti u neprilike dole u Hatfildu. Sada bismo mogli nešto i da popijemo.

– Odlično! – oduševi se Buč. – Takve susede volim.

Dok su jahali, odmetnik se obazre oko sebe i upita:

– Znači, Blek vam je prodao ovo imanje?

– Nije imao vremena za to – reče Bul i gromoglasno se nasmeja. – Pobegao je i nije se ni sa kim pozdravio. Ja sam radio kod njega kao nadzornik i nastavio sam da se brinem o imanju.

– Sudeći po ovoj nedirnutoj travi, Blek nije imao mnogo stoke, pa me čudi što mu je bio potreban i nadzornik – primeti Buč.

Ted Bul ga sumnjičavo odmeri i onda reče:

– Pa, bilo je ovde dosta stoke, ali su je mnogo krali od kada sam ja postao nadzornik.

– Naravno, šta možete vi sami protiv razbojnika – složi se Buč, a u sebi pomisli kako će Gas Blek zateći prazne pašnjake ukoliko se ubrzo ne vrati.

Stigli su do prilično solidne kuće na ranču, iza koje je škripava vetrenjača pumpala iz bunara tanak mlaz vode. Jedna mršava krava, sa ispalim rebrima, požudno je lizala blatnjavu vodu. Kada su ja haći prišli, podigla je glavu i tužno muknula. Buč vide da joj vime skoro puca od nadošlog mleka.

Rukom je pokazao na kravu i rekao:

– Sigurno ste jutros zaboravili da je pomuzete.

Bul nezainteresovano pogleda u životinju i sjaha.

– Prošle nedelje sam zaklao njeno tele – objasnio je. – Nemam vremena da je muzem. Mislio sam da će joj mleko presahnuti.

Buč uzdrhta od gneva. Vrlo do-

bro se prisećao kako je u svom rodnom kraju viđao krave koje su crkavale u strahovitim bolovima zato što nisu pomužene kada su im telad slučajno uginula na pašnjacima. Nije mogao hladno da sluša kako ljudeskera mirno priznaje da je zaklao tele i ostavio kravu da lagano škapava.

– Hajde sjašite – reče mu Bul, iznenađen njegovim oklevanjem.

– Čini mi se da neću – promrmlja odmetnik. Ja baš mnogo ne biram društvo kada je u pitanju piće, ali neću da pijem sa jednim smrdljivcem.

– Štaaa?! – zinu Bul, nimalo ne shvatajući promenu u Bučovom raspoloženju. – Šta vam je? Šta sam to učinio?

– Neću ti učiniti ništa više nego što si ti učinio ovoj jadnoj životinji – mirno reče Buč.

On pritera konja do Bulovog, podiže korbač od bivolje kože koji je poneo jutros sa Daglasovog ranča i počeo njime da ga šiba ne štedeći mu ni lice.

– Eto, tako . . . tako! – ponavljao je Buč, prateći svaku reč udarcem biča.

Ljudeskara je očajnički pokušavao da se zakloni od udarca, ali uskoro kroz njegovu pocepanu košulju počeo da probija krv, a lice mu pokriše masnice. Buč se najzad smirio i grmnuo:

– Sada trkom da pomuzeš ovu kravu! Ja ću ovde da pazim jesi li dobro obavio posao.

Kada je Bul izvršio naređenje, Buč mu hladno reče:

– Kada ti bude šaka zarasla da možeš da se služiš revolverom, naći ćeš me na ranču Kida Daglasa. Sa nestrpljenjem očekujem taj susret.

Još jednom je prezrivo pogledao Teda Bula i odjahao u pravcu Grotovog ranča.

Velika dnevna soba na ranču »Raj« bila je prijatno zamračena. U njoj je vladala hladovina. Džordž Grot priđe Emi, koja je sedela na jednoj stolici i mutnim očima, u kojima više nije bilo iskre radosti, bujila ispred sebe. Stari rančer joj pogladi lepu plavu kosu.

– Žao mi je, devojko, ali tugovanjem ništa ne postižeš.

Ema je odmakla glavu od očeve ruke i prekorno ga pogledala. Onda je jednostavno rekla:

– Ja sam volela Čarlija Daglasa.

– Čarli nije bio dobra prilika za tebe – tvrdoglavo reče rančer. – Kada umrem, ti ćeš postati vlasnica skoro čitave Rajske doline. Tebi je potreban muž koji će znati da upravlja tolikim imanjem.

– Ah, Rajska dolina! – promrm-ljala je Ema. – Nije potrebno da se zbog toga udajem za Pita Mastersa. Za taj posao mogu da uzmem i dobrog nadzornika. Hoću za muža čoveka koga volim.

– Masters je odlična partija – počeo da je ubeđuje otac. – On će te usre . . .

– Mrzim Pita Mastersa! – preki-

de ga Ema. – Ne mogu da podnesem njegovu blizinu, jesi li razumeo?

– Tako u početku pričaju sve mlade devojke – nervozno joj odvrati otac. – Kladim se da ćeš ga zavoleti.

– Isto si tako govorio i kada je Stiv Elvis počeo da dolazi ovamo – nastavila je Ema da viče. – Zatim je Stiv ubijen! I Blek je dobio sličnu poruku sa nacrtanom jednookom lobanjom. Možda ne znaš, ali ja sam ga nagovorila da pobegne. Nisam želela da pogine zato što je hteo da me uzme za ženu. Onda si to uradio i kada sam zavolela Čarlija . . . Zaista sam se zaljubila u njega. Zar ti misliš da sam ja potpuno slepa? Gde si bio sinoć?

– Slušaj, ja . . .

– Gde si bio juče oko zalaska sunca? – optuživala je Ema oca.

– Jesi li poludela? – uzviknuo je Grot i pesnicom počeo da udara po stolu. – Zar si zaboravila da sam ti ja otac?

– Nisam – odvratila je Ema. – Ne mogu ništa da učinim protiv tebe, ali na ovom svetu još postoji pravda.

– Znači, moja rođena kćerka se okreće protiv mene? – uzviknu Grot pa podiže ruku i polete na devojku.

– Hej, polako! – začu se glas Buča Kasidija. – Ne dopuštam da se otac i kćerka svađaju.

Rančer odgurnu Emu, okrete se odmetniku pa prasnu:

– Šta tražite ovde? Napolje iz moje kuće!

Buč je zastao na pragu i mirno posmatrao porodičnu scenu.

– Dosta sam čuo, pa sam zaključio da je vreme da se umešam.

Stari rančer besno polete prema zidu na kome je bila okačena puška.

– Pazite! – vrisnu Ema opominjuću Buča, baci se napred i rukom udari po oružju, tako da se opaljeni metak zari u pod. Grod se zateturio i pao. U padu je glavom udario u zid i ostao nepomično da leži. Buč uze bokal sa stola i izruči vodu na rančerovo lice.

Grot je pokušao da ustane, onda je jeknuo i ponovo se sručio na pod. Buč ga podiže i povijen pod teretom pođe sa Emom, koja ga je povela u susednu prostoriju. Tamo je spustio rančera na jednu postelju. Ispravio se i blago rekao potrešenoj devojci:

– Brzo će doći sebi. Biće bolje da me ne zatekne ovde. Sačakaću napulju.

Devojka je klimnula glavom brišući suze i uplašeno se nagnula nad ocem.

Buč je sedeo na verandi kada se na stazi koja je vodila ka kući pojavi jedan kauboj. On je nespretno levom rukom zakopčavao košulju. Desnu ruku imao je u platnenom zavoju, a pojas sa revolverom je okrenuo tako da je oružje ipak mogao da vadi levom rukom. Kauboj se zaustavi pred

Bučom i iznenađeno ga pogleda.

– Otkud . . . – zaustio je, a onda se pribrao i dodao: – Kakva je to pucnjava u kući?

– Ništa naročito – reče Buč. – Stari mi je pokazivao jednu od svojih pušaka i ona je slučajno opalila.

– Je li baš tako? – reče kauboj i pažljivo ga odmeri.

Buč mu je uzvratio pogled na isti način, pokušavajući da se priseti kako je izgledao maskirani jahač koji ih je sinoć zaustavio pred onim šumarkom pamukovog drveća. Bilo je teško odlučiti da li ranjeni kauboj ima neke sličnosti s njim jer su svi kauboji u Teksasu bili vitki. Pridošlica odustade od namere da uđe u kuću i sede pored Buča na verandi.

– Spavao sam kada me je probudio pucanj – objasnio je. – Ostali momci su izjahali kod stoke, pa sam pomislio kako bi bilo bolje da pogledam u čemu je stvar.

– Stari se malo uplašio – reče Buč. – Sada ga gospođica Ema umiruje.

– Nešto se ne sećam da sam vas viđao ovde – reče kauboj.

– I nisi. Tek sam juče stigao iz Kolorada.

– Da niste vi jedan od onih stranaca koji su preuzeli ranč Čarlija Dagleasa?

– Tačno. Zovu me Buč.

– A mene zovu Slim – polako reče kauboj. – A zašto ste došli ovamo?

– Zbog gospođice Eme – mirno reče Buč.

– Da nije u pitanju udvaranje?

– A zašto da ne? – namršti se Buč.

Sa Slimovog lica nestade osmeha. Verovatno se prisetio da sa ranjenom rukom neće predstavljati neki problem za revolveraše iz Kolorada, o kojima je već slušao.

– Ovaj ... ne ... Ja, onako ...

– Čovek treba da pazi šta govori – pouči ga Buč. – A, evo gospođice Eme.

– Izvinite, gospođice – Slim se nespretno podiže. – Došao sam samo da vidim da li se nešto dogodilo.

Buč je pogledom ispratio visokog kauboja a zatim se okrenuo devojci i upitao:

– Zanima me kako je ovaj Slim juče ranjen?

Ema mu ne odgovori na pitanje, već reče:

– Čula sam da ste vi i vaš drug izjavili kako ćete otkriti maskirane ubice.

– I jesmo.

– To sam saznala kada ste sinoć razgovarali sa mojim ocem i gospodinom Mastersom. Rekli ste da ste ranili jednog od maskiranih u rame.

– Tačno.

– Zato, verovatno, i pitate kako je Slim ranjen. O tome i ja razmišljam posle vašeg razgovora.

– I kako je Slim objasnio ranjavanje?

– Rekao mi je kako mu je revolver ispao iz futrole kada je silazio s konja i slučajno opalio. Čudno, a pogođen je u rame.

– Zaista čudno – složi se Buč. – Nego, da li je još neko bio s njim kada se to dogodilo?

Devojka odjednom preblede i počne da muca:

– Otac ... Moj otac je sinoć dojahao sa Slimom. Rekao mi je da je slučajno sreo kauboja kada se vraćao kući.

– Vi mu, izgleda ne verujete? – neumoljivo je nastavljao Buč. – Možda ste se zbog toga baš i svađali kada sam ja naišao?

– Jesmo – priznade devojka.

– Pomenuli ste kako vaš otac nije pristao da se udate za Čarlija Dagleasa – polako reče Buč, a devojka klimnu glavom. – Pretpostavljam da ste vas dvoje bili vereni?

– Da – potvrdila je glasom punim tuge.

– Malopre ste pominjali nekog Elvisa i Bleka. Da li su vam se sva trojica udvarali?

– Jesu. Otac nije želeo da se udam ni za jednog od njih. On smatra da će Pit Masters biti najbolji muž za mene.

– A vi ne hajete mnogo za gospodina Mastersa?

– Ne. Samo, otac je prosto zaljubljen u njega – skoro je uzviknula. – Ne mogu da se otresem sumnje. Stiv, Henk i Čarli počeli su da dobijaju opomene čim su pokazali

i najmanju pažnju prema meni. Možda je strašno da kćerka sumnja u oca, ali ja više ne mogu ovako.

– Imao sam prilike da upoznam i takve ljude – odvrati Buč. – Samo, nikako mi ne ide u glavu da vaš otac može da zagazi u zločin kako bi vas sprečio ...

– I ja to sebi stalno govorim – zajecca devojka – ali sve govori u prilog ...

– To još nije sigurno. Ja i moj drug smo ovde u prolazu, ali, kao i obično, ne propuštamo priliku da se ne uvalimo u neku avanturu. I nas je počelo da kopka šta se ovde sve događa, pa smo odlučili da saznamo istinu. U tome nam možete pomoći.

– Kako? – upita Ema.

– Jeste li spremni na sve? – odvrati Buč.

– Da.

– E, pa, gospođice, moraćete da se pravite kako ... – Buč učuta i pocrvene. – Moraćete da dozvolite da vam se ja udvaram i da primite to udvaranje – trgao se jer ga je devojka čudno pogledala. – Samo se pretvarajte ...

– Ja sam mislila da ćete nešto teže tražiti od mene – osmehnu se Ema. – Vi ste veoma mio čovek. Vaše društvo mi ne može biti neprijatno.

– Ovaj ... – uplašeno uzmače Buč. – Moram da priznam kako divno glumite, gospođice. Samo, to sada nije potrebno jer nas niko

ne gleda.

Nasmejala se zbog njegovog ponašanja, i to je bilo prvi put da se Ema nasmejala od kada je čula da je Čarli mrtav.

– Biće bolje da obiđem oca. Reći ću mu da ćete ručati s nama, onda ćemo izjahati u preriju, gde ćemo na miru o svemu da se dogovorimo.

Nestala je u kući. Buč je otvorenih usta gledao za njom i vrteo glavom.

Tada mu pade na pamet da bi i sakriveni Čarli Daglas mogao u preriji da posmatra njihovu šetnju i da svašta pomisli. Skinuo je svoj čudni šešir nalik na polucilinder i počeo njime da se hladi jer mu je odjednom postalo veoma toplo.

– Ah, te žene – progundao je i zbunjeno se počeošao po razbarušenoj kosi.

* * *

Sunce je zalazilo iza vrhova Plavih planina. Tek tada su Buč i Ema primetili da je dan na izmaku. Izjahali su posle ručka prema jugu i časovi su proleteli u živom razgovoru, koji je učvrstio prijateljstvo između odmetnika lutalice i devojke. Buč je, najzad, skrenuo razgovor na Čarlija Daglase i Ena mu reče da se nalaze u blizini mladićevog ranča.

– Čak je i otac govorio da je Čarli jedan od najboljih odgajivača stoke u Teksasu. Samo, to je bilo

pre nego što je Pit Masters došao u dolinu i postigao veliki uspeh sa rančom »M« – malo je počutala i onda nastavila: – Ne mogu da se pomirim s tim da je Čarli mrtav. Ne mogu! Toliko sam volela Čarlija da ...

– Neki ljudi dugo žive u uspomenama onih koji su ih voleli – primeti Buč. – I ja nekako nisam siguran da je Čarli umro.

Buč učuta jer se plašio da se slučajno ne izrekne.

– Čini mi se da bismo mogli da pođemo kući – rekao je najзад. – Daleko smo odmakli od ranča.

Ema pokaza ispred njih na jedan duboki kanjon koji se sa planine spuštao u dolinu.

– Kroz kanjon prolazi jedan stari put i izbija istočno od Blekovog ranča. Odatle nemamo mnogo da jašemo.

Sunce je već nestalo iza planinskih vrhova kada su stigli do ovog kanjona. Staza kojom su išla bila je veoma uzana. Morali su da jašu jedno iza drugog. Sumrak se već uveliko bio spustio kada su prolazili pored suvog korita rečice koja je ovde tekla samo za vreme kišne sezone. Zaklonjena dubokim senkama visokih i strmih zidova, vegetacija je u kanjonu bujala uprkos žarkim sunčevim zracima koji su u ravnici sve pržili. Ovde je vladala tišina, koja je na Buča pomalo čudno delovala.

Na Ema se to nije primećivalo. Živahno je ošinula svog konja i

požurila napred, pokazujući pravac saputnika. I Buč je mamuznuo svog riđana, trudeći se da je pristigne. Tako su neko vreme jahali, kada je u kanjonu iznenada odjeknuo pucanj puške velikog kalibra. Devojčin konj naglo posrte i zbaci je, tako da se glavački sručila u neko žbunje.

Nevidljiva puška se opet oglasila. Opaljeno je nekoliko metaka pre nego što je Buč uspeo da zaustavi svog konja. Olovna zrna su udarala o stene i uz jeziv fijuk odbijala se na sve strane. Buč skoči na zemlju i sa koltom u ruci potrča prema mestu gde je pala Ema.

Devojka je ležala sklupčana u prašini ispod jedne stene. Buč leže pored nje, trudeći se da predstavlja što manji cilj. Jedan metak udari u stenu ispred njegove glave, a drugi podiže prašinu jedva nekoliko inča od Emine ruke. Činilo mu se da pucaju dve puške jer su meci padali na sve strane.

Poguren, Buč odvuče devojku bliže steni, gde je pronašao bolji zaklon, i naže se da vidi da li je ranjena. Ona otvori oči i htela da se podigne, ali je on spreči.

– Ostanite mirni. Jeste li ranjeni? – rekao je, trudeći se da mu glas zvuči mirno. – Ne plašite se metaka koji udaraju u stenu. Ne mogu nam ništa.

– Nisam ranjena – promuca devojka. – Samo sam izgubila vazduh kada me je konj zbacio.

Buč virnu iza stene i osmotri

Eminog konja, koji je nepomično ležao na stazi.

– Pogođen je pravo u glavu – mračno je zaključio.

– Ko bi to mogao biti? – zbunjeno je upitala devojka. – Nisam...

Jedan metak udari u stenu nekoliko desetak inča iznad njene glave i prekiđe joj rečenicu.

– Videćemo – promrmlja Buč i oprezno otpuza do ivice stene. Uzeo je jednu grančicu, natakao na nju svoj šešir pa ga podigao iznad žbunja, čekajući da vidi odakle će se napadač javiti. Puška se brzo oglasila sa vrha litice i metak baci odmetniku prašinu u lice, zavrivši se jedva koji inč daleko od njegovog šešira. Buč se hitro povuče iza stene.

– Taj tip ima oči sokolove i pogđa tamo gde nišani – prišao je Emi i bezbrižnijim glasom nastavio: – Ostaćemo ovde dok se ne smrkne. Nadam se da će to biti uskoro.

– Jeste li sigurni da je samo jedan napadač? – upita ona.

– Čini mi se da meci suviše brzo doleću – uzdahnu Buč. – Izgleda da hulja želi da nas zadrži na ovom mestu. To znači da njegov kolega u ovom trenutku traži bolji položaj odakle bi nas sigurnije gađao.

– Ali, ako se smrkne...

– Ne znam koliko još treba do mraka – odvrati Buč. – Izgleda da smo uleteli u klopku.

– Da pokušamo sa bekstvom – predloži devojka.

– Moraćemo tako nešto da uradimo – klimnu glavom Buč. – Ja ću privući pažnju onog strelca, a vi se za to vreme uklonite iz njegovog domašaja.

– Zar da vas ostavim ovde? – pobuni se Ema.

– Tamo, niže, nalazi se moj konj – odlučno je odvratio. – Pojašite ga i pozovite Kida, koji se do sada sigurno već vratio na naš ranč. Ne brinite za mene. Valjda ću se održati dok ne stigne pomoć.

Buč otpuzi do kraja stene i onom granom počeo da pomera žbunje. Dva metka, jedan za drugim, zariše se u to mesto, ponovo dokazujući da skriveni strelac ima dobro oko i sigurnu ruku. Za to vreme Ema je puzala prema mestu gde je stajao Bučov konj. On je zabrinuto gledao za njom i ponovo je osetio onaj poznati strah za devojčin život koji je osećao kada se Eta Plejs, Kidova devojka, nalazila s njim za vreme neke pljačke. Čim je Ema odmakla, Buč se pribrao i spremio za izvršenje plana, na koji devojka svakako ne bi pristala.

Brzo se podigao iza stene i, bez obzira što je za skrivenog strelca predstavljao odličan cilj, počeo je iz kolta da puca prema grebenu kanjona. Jedan metak mu očeša obraz, a drugi se zari u levu mišicu. Dim od pucnjave gore na grebenu pomogao mu je da određenije gađa u tom pravcu, ali je pažljivo slušao topot kopita svog ridana. Znao je da je Ema krenula.

Posle toga je skočio na vrh stene i počeo ludački da viče. Krv mu je curela niz obraz, a leva ruka visila kao da je od olova. Ispraznio je kolt, nadajući se da će Ema za to vreme izmaći domašaju metaka.

Jedan hitac mu je razderao rukav, a drugi se odbio od stene nedaleko od njegove glave. Kada je ispraznio revolver, Buč polete napred prema susednoj steni. Pručio se iza nje i počeo da puni oružje, gledajući preko ramena niz kanjon da vidi da li je Ema uspela.

Ona se nalazila oko dve stotine jardi dalje. Buč odahnu. Dah mu zastade kada se jedan konj sa maskiranim jahačem pojavio ispred devojke. Izvan domašaja njegovog revolvera i na Bučove oči, maskirani nalete konjem na Eminog ridana, naže se i podiže devojku iz sedla.

Sve se ovo dogodilo u magnovenju. Već u sledećem trenutku, maskirani jahač i devojka nestadoše iza jedne okuke u kanjonu. Tišinu je prekidao metak koji udari ispred Buča, podsećajući ga da se sada nalazi u pravoj klopki.

Nije mogao da pođe u pomoć devojci. Bes ga obuze i više nije mogao da se zadrži na jednom mestu. Priljubio se uz zid one stene i oprezno pogledao prema grebenu kanjona. Ni sada nije ugledao onog strelca. Video je samo oblačiće dima kada bi njegova puška opalila.

Isturio je svoj kolt preko stene i povukao okidač. Ovoga puta spazio je nejasno kretanje iza grebena i ocenio mesto gde se nalazio napadač. Buč skoro zaplaka od nemoćnog besa. Nije obraćao pažnju na rane koje su ga pekle, već je napunio revolver i vratio ga u futrolu. Onda je bacio brz pogled na teren iza sebe, gde je odabrao jednu grupu žbunova desetak jardi daleko.

Odlučio je da ponovi onaj trik sa šeširom. Namakao je šešir na prut, pa ga polako izdigao iznad stene. Metak je odmah pogodio šešir i napravio rupu na njemu. Dok je strelac bio zabavljen ubacivanjem novog metka u cev, Buč je poleteo prema onom žbunju i glavački se bacio u zaklon. Tamo nije dugo ostao. Dok je napadač nasumce rešetao žbunje, Buč je opet upotrebio trik sa grančicom i šeširom. Čim je na grebenu odjeknuo pucanj, on je očajnički poleteo prema najbližoj steni.

Međutim, stena se nalazila dalje nego što je odmetnik pretpostavljao, pa je zato naglo zastao i tako nehotice nadmudrio strelca.

Čim je Buč stao, metak je udario u zemlju baš na mestu gde je on trebalo da se nalazi u sledećem trenutku. Taj predah je iskoristio i u nekoliko koraka stvorio se iza stena. Sav iscrpljen, pitao se koliko će sreća trajati.

Sada se nalazio na pola puta do grebena. Opresno izvirući kroz

jedan usek na steni, odmetnik je jasno video pušku uperenu u sebe. Strelac je bio nevidljiv, pa Buč odluči da opali nekoliko metaka na tu stranu. Pažljivo je smestio cev revolvera u usek i, pošto je nanišanio, sagao je glavu i opalio nekoliko metaka jedan za drugim. Ponovo je napunio kolt, vratio ga u futrolu i pažljivo počeo da razgleda padinu ispred sebe.

Do ivice grebena pružala se čistina. Samo je jedna usamljena stena pružala kakav-takav zaklon. Sav očajan i ponet gnevom, počeo je nasumce da puca prema mestu odakle su doletali meci. Bio je spreman i da potrči čim mu puška odgovori.

Kada je ispraznio revolver, u kanjonu je zavladała tišina. Buč jur nu uz padinu. Skakao je kao zec i krivudao, nadajući se da će zavarati protivnika. Međutim, niko nije pucao. Tek kada je izbio na greben, video je šta se dogodilo. Strelac je bio mrtav. Ležao je ispružen pored puške, koju je još uvek čvrsto stezao u rukama.

Buč se osvrte na sve strane, ali nije primetio ništa sumnjivo. Otprilike pola milje dalje niz kanjon, oblak prašine ukazivao je na kretanje maskiranog jahača koji je odnosio devojk u. Onda mu se pogled zaustavi na mrtvom strelcu. Jedva je mogao da poveruje kako je jedan od njegovih nasumce ispaljenih metaka pogodio cilj. Kleknuo je i okrenuo napadača na

leđa.

Nije bio iznenađen kada je ugledao lice Teda Bula. Da li je Bul pripadao maskiranim razbojnicima? Bilo je moguće da je ova zaseda Bulovo delo, a da je maskirani napadač iskoristio njegov napad. Tada mu pade na um kako je jahač možda radio po naređenju Eminog oca ukoliko je starac bio vođa bande. Ova misao ga je utešila i on odahnu. Sada mu je prosto bilo milo što je Džordž Grot vođa razbojnika.

Okrenuo se od mrtvog Bula, kome je mogao da se divi jer je pucao iz puške iako mu je desna šaka bila probijena metkom. Trepeo je velike bolove pri svakom okidanju. U sebi je priznao da je možda ostao živ samo zato što Bul zbog ranjene ruke nije mogao bolje da nišani.

Vratio se u kanjon, gde je nekoliko stotina jardi dalje zatekao svog riđana kako mirno pase.

Pojahao je konja i požurio na ranč Čarlija Dagleasa. Uskoro je ugledao brvnaru na ranču »D« i osvetljen prozor. Buč sa olakšanjem vide da Kidov vranac mirno stoji u koralu, pa sjaha, rasedla riđana i pusti ga u koral. Onda prebaci preko ograde naramak sena i požuri prema kući. Pre nego što će ući, oprezno je virnuo kroz prozor i zadovoljno konstatovao da plavokosi odmetnik sedi za stolom.

Upao je u brvnaru i veselo uzviknuo:

– Zdravo, ortak!

– Zdravo – otpozdravio je Kid ne dižući se sa stolice. Njegov pogled prelete preko Bučovog prašnjavog i iscepanog odela i zadrži se na usirenoj krvi na obrazu. Onda ga je upitao: – Zar je dama bila tako agresivna?

Buč se umorno spusti na drugu stolicu i procedio kroz zube:

– Mani, gadno sam prošao.

– Ko te je napao?

– Napadač je mrtav . . . Ted Bul. Dočekao je mene i Emu u zasedi gore u kanjonu.

– Je li ona dobro? – trže se Kid.

– Ne verujem. Oteo je jedan maskirani jahač.

– Znači, počeli su i devojke da napadaju? A zbog čega je Bul rešio da te smakne?

Buč mu ispriča sve o svom susretu sa Bulom na Blekovom ranču. Tek kada je završio, Kid reče:

– Nije važno što on nije bio maskiran. Nemoj da te grize savest što si uklonio jednu hulju iz ove doline. Čovek koji je mirno puštao kravu da crkava od bolova isto tako je mogao hladnokrvno da pobije i Čarlijeve konje u koralu.

Buč klimnu glavom i zabrinuto dodade:

– A šta ćemo sa Emom? Da li da obavestimo njenog oca? Prosto ne znam šta da mislim. Grotov kauboj Slim je bio ranjen u rame i

obojica su sinoć zajedno dojahali na ranč. Opet, ne mogu da verujem da je on čovek koji mirno može da veša ljude samo zato što žele da se ožene njegovom kćerkom.

– A jesi li primetio da je Grotov ranč sa tri strane okružen imanji-
ma ovih mladića? – reče Kid. – Svaki rančer bi pokušao da je dočepa tih imanja. Što se tiče devojke, ne možemo ovako nasumce da jurimo po dolini i da ih tražimo. Ne ostaje nam ništa drugo nego da čekamo da razbojnici dođu po nas.

– To čekanje može da potraje – odvрати Buč.

– Sumnjam – reče Kid i zavuče ruku u džep, odakle izvuče komad hartije i pruži ga prijatelju. – Skinuo sam ovu cedulju sa vrata kada sam došao kući.

Buč pogleda u hartiju, na kojoj je bilo napisano: »Nemojte da vas ponoć zatekne u Rajskoj dolini«.

Ista ona jednooka mrtvačka glava nalazila se ispod teksta.

– Hm – progundā Buč. – A kako si se ti proveo u Hatfildu?

– Potukao sam se sa bratom Teda Bula, koji je, inače, nadzor-
nik na ranču Pita Mastersa. Imao sam sreću da ga prebijem, pa sam ostatak dana proveo dižući larmu po gradu kako ćemo likvidirati sve maskirane jahače. Kada sam se vratio, zatekao sam opomenu.

Ućutali su i utonuli u misli. Zatim Buč skide sa police onaj krčag sa

viskijem i iznenadi se kada je ustanovio da je skoro prazan. Kid nije gubio vreme. Sipao je viski u šolje i odozgo nasuo kafu. Pošto su ih ispraznili, Buč upita:

– Šta ima još novo u Hatfildu?

– Sprijateljio sam se sa ćelavim barmenom u Mastersovom salunu – nastavi Kid. – Tip je na našoj strani, ali se plaši Pita Mastersa. I ti bi mogao da ga se kloniš ako želiš da ostaneš čitav. Nije dobro primio vest o tvom udvaranju gospođici Emi.

– Brbljiva budalo! – grmnu Buč. – Šta si imao da lupetaš bez razloga? Sada si mi i tog kockara natovarao na vrat.

– Učinio sam ti uslugu ako se budeš kockao s njim – osmehnu se Kid. – Prvo sam mislio da ja pročešljam karte sa Mastersom, ali, pošto je ljut na tebe, bolje da ti igraš. Neće mnogo paziti na karte.

– Taj će pre da puca nego da se kocka sa mnom – uzdahnu Buč.

– Nemoj unapred da se brineš. Treba prvo da preživimo ovu noć. Vidiš da sam ja sasvim miran.

– To mi pruža posebnu utehu – zajedljivo odvrati Buč.

– Nego, znaš li da je Čarli Daglas dolazio? Rekao mi je da ga niko nije video kada je dojahao. Ipak, uplašio se kada sam mu pokazao opomenu. Jedva sam ga ubedio da se i dalje krije i da nas ostavi da radimo sami. Rekao je da će se nalaziti negde u blizini da nam pomogne?

– Znači, ostaješ pri tome da zlikovce čekamo ovde?

– Predomislio sam se – osmehnu se Kid. – Mislim da je Čarli pogrešio što je ostao na ranču i tako se našao u mišolovki. Biće bolje da obojica odjašemo u grad i pokažemo opomenu građanima. Neka onda maskirani dođu po nas pred tolikim svedocima. Držaćemo se osvetljenih mesta sve dok ne prođe ponoć, tako da će svako u dolini saznati kako se razbojnici nisu usudili da ispune svoju pretnju.

– Najzad jedna pametna misao i sa tvoje strane – živnu malo Buč. – Možda ćemo uspeti i da zaradimo koji dolar u kockarnici.

– Nego, još nešto sam otkrio – reče Kid i pokaza Buču niz slova na hartiji. – Ovo su žigovi svih rančeva u dolini. To su slova »D«, »E«, »R« i »M«. Sva ona mogu lako da se preprave jedan u drugi. To olakšava posao kradljivcima stoke.

– Izgleda da si u pravu – složi se Buč. – A sada da požurimo u grad. Ne ostaje nam mnogo do ponoći.

Hatfild je bio prepun kauboja sa udaljenih rančeva, i to je obradovalo Kida kada su se zaustavili ispred saluna »Srebrni mesec«.

Kauboji su stajali u malim grupama duž trotoara ili su se gurali po salunima tražeći u viskiju zabavu posle napornog dana. Dolazak dvojice stranaca i vešanje Čarlija Daglase predstavljalo je

odličnu temu za razgovor, pa se o tome i diskutovalo, kao i o Kidovim izjavama kako će uništiti razbojнике.

Jedna stvar je bila sigurna. Građani Rajske doline bili su raspoloženi za gužvu. Čarli Daglas je bio omiljen u kraju. Vest o njegovoj smrti nepovoljno je odjeknula. Štaviše, svi su sada nosili revolvare o pojasu, što inače nije bio običaj u dolini.

Odmah su prepoznali Kida i Buča i gomila se brzo okupila oko dvojice prijatelja. Jeva su se probili do saluna. Taman su zakoračili unutra, kada jedan piskavi glas natjera Kida da se okrene:

– Je li to taj opasni revolveraš koji je preuzeo Carlijev ranč pre nego što je ovaj čestito i sahranjen?

Zavladala je tišina, a onda se jedan mršavi visoki mladić probi kroz gomilu. Nije imao više od šesnaestak godina. Lice mu je bilo prepuno pega.

– Priča se da ste opasni – promuca dečko i njegov glas, od dubokog basa, pređe u sopran. Dečko je, očigledno, mutirao, a nekoliko čašica viskija ulili su mu ovu hrabrost. – Baš sam hteo da utvrdim koliko ste opasni.

Njegovi mršavi prsti bili su čvrsto stisnuti oko drške jednog zadržalog kolta, a telo mu je bilo unapred povijeno. Podražavao je, i to loše, pokrete iskusnih revolveraša.

Sandens Kid reče blagim glasom:

– Znaš, momče, nisam baš spreman da se nosim s tobom. Da li bi to želeo da saznaš?

– Da, to . . . Znači, vi samo blefirate?

Kidova ruka sevnu kroz vazduh i zgrabi uplašenog dečaka za šaku baš kada je pokušavao da izvuče revolver. U sledećem trenutku prevaleo je »hrabrog« mladića preko ograde ispred saluna i počeo da ga lupa po zadnjici.

– Izgleda da je otac propustio da te nauči lepom ponašanju – rekao mu je.

Dečko počeo da viče i najzad briznu u plač. Plavokosi revolveraš ga pusti i, držeći ga za uvo, izvede ga nasred ulice, gde mu pokaza put prema valovu za pojenje konja.

– Idi tamo i umij se. Majka će se sigurno brinuti što ovako kasno dolaziš kući.

Gomila se nasmeja, a Kid se vrati u salon, priđe šanku i naruči piće.

– Ja odoh da se kockam – reče mu Buč kada ćelavi barmen spusti bocu ispred Kida.

Kada je čuo šta Buč namerava, barmen se naže i, ne pokrećući usne reče:

– Ne igráj kockama, nameštene su.

Kid popi piće i pođe za Bučom. Kockarnica je bila prepuna igrača. Kid stade iza svog prijatelja, koji je

gledao kako jedan čovek mučka kocke i baca ih na sto. Taman se Buč spremio da spusti srebrni novac od pet dolara na jedan broj, kada ga Kid uhvati za ruku.

– Ostavi kocke. Potražićemo neku pošteniju igru. Siguran sam da su nameštene.

Ljudi oko stola se okretoše i pogledaše u stranca koji je ovako nešto smeo da izjavi. Krupije zinu.

– Pazi šta govoriš, prijatelju! – rekao mu je pretećim glasom. – Ili, možda, ne želiš da dočekaš sutrašnji izlazak sunca?

Kid mu se nasmeja u lice i odvuče Buča na drugu stranu.

– Eno, tamo vidim jedno prazno mesto za stolom gde se igra poker... Gle, pa to karte deli Pit Masters lično! Eto, tamo ćeš igrati.

Odvukao je Buča do slobodne stolice i gurnuo ga na nju. Masters podiže pogled sa karti i klimnu im glavom.

– Aha, evo još jedne mušterije – reče kockar. – Daću vam žetone čim završim deljenje.

– Sumnjam da ćete imati muke da ogulite mog prijatelja, Masterse – primeti Kid. – Znaite kako kaže poslovice: »Srećan u ljubavi, nesrećan u kartama«.

Masters za trenutak zastade u deljenju, ali ipak mirno reče:

– Znači, vaš ružni prijatelj je imao sreće u ljubavi?

Buč se narogušl zbog kockarevog podrugljivog tona, ali ga Kid

gurnu u leđa, opominjući ga da ostane miran.

– Baš kao što sam vam jutros i rekao – nastavi plavokosi odmetnik. – Moj prijatelj nikada ne omanje. Ako neko od vas ovde oseća nešto prema gospođici Emi Grot, biće bolje da odmah zaboravi na nju. Buč je lepoticu danas izveo u šetnju, a to znači da niko drugi više nema šanse.

Masters ponovo zastade u deljenju, a ostali se igrači zgledaše jer su svi znali da kockar obleće oko rančerove kćerke. Kada je podelio karte, Masters se zavalio u stolici i hladnim pogledom odmeri Kida.

– Znam da pokušavate da zametnete kavgu – mirno mu je dobacio – ali, slučajno, ja nisam zabrinut ni zbog vas ni zbog vašeg prijatelja. Prema onome što se priča u gradu, ne verujem da ćete vi ostati dovoljno dugo u dolini da bilo koga zabrine.

Kid sa žaljenjem uvide da neće moći da zametne kavgu sa čovekom koji se uzdržavao od svađe. Ostavio je Buča da se kocka i otišao do stola, pitajući se na šta je Masters ciljao.

Ponovo se našao za šankom, oko koga je sada bilo dosta mušterija. Stao je pored jednog starijeg čoveka u izdrpanom odelu, koji je i pored lošeg izgleda imao ponosito držanje. Starac reče barmenu:

– Natoči mi najjeftinije piće koje

imaš, sinko. Moj stomak pravi manju razliku od džepa.

– Ovu čašicu vas ja častim, gospodine Bule – odgovori barmen. – Jednu i za Kida Daglasa.

Starac podiže čašu prema Kidu i iskapi je u jednom gutljaju. Revolveraš klimnu glavom i to isto učini. Zatim se naže prema barmenu i tiho upita:

– Čuo sam da se zove Bul?

– Tačno – odgovorio je starac, koji je čuo njegovo pitanje.

– Jeste li vi rođak braće Bul?

– Sramota me je što to moram da priznam.

– Ja sam se s njima upoznao – produži Kid – i zato ne mogu da verujem da ste vi njihov bliski rođak.

– To je ljubazno od vas – odvrati starac. – Braća Bul su kojoti kojih se ja stidim. Rđavo će završiti. Čuo sam da su se sukobili sa nekim revolverašem iz Kolorada.

– To sam bio ja – reče plavokosi odmetnik.

– Tako, dakle... Znači, vi ste momak koji je ranio Teda i prebio Zubatog? Čestitam vam i dozvolite da i ja vas častim.

Barmen spremno priđe i nasu im čaše. Uz put je stigao da šapne Kidu:

– Budi spreman. Čuo sam kako ljudi govore da si obesio brata kako bi se dočepao njegovog imanja. Pošto svi mnogo piju, ne znam šta će se iz ovoga izroditi.

I starac je čuo opomenu čela-

vog barmena. On namignu Kidu i dodade:

– Ovdašnji tipovi su hrabri kada je u pitanju jedan čovek... Jurnuće na tebe, stranče, samo zato što nisu imali petlju da se suprotstave maskiranoj bandi. Računaj na mene, sinko... Biću u blizini.

Starac se okrete i čvrstim koracima ode do šanka. Čovek koji je stajao sa druge Kidove strane sada mu se obrati:

– Dao bih ti jedan savet, stranče. Ne obraćaj pažnju na priču onog izlapelog matorog jarca. On je već sišao sa uma i niko ga ne sluša šta govori.

Kid odmeri čoveka i hladno mu reče:

– Jesam li te pitao za savet?

– Pa, niste... Mislio sam...

– Ne pokušavaj da misliš jer za to treba mozak, a ti ga nemaš.

U lokalu je iznenada zavládala tišina, tako da su Kidove reči glasno odjeknule. Svi su čuli šta je rekao i svi su očekivali odgovor onog čoveka.

Ovaj je uzmakao korak, žurno se osvrnuo oko sebe kao da traži podršku i sam malo iznenađen neočekivanom nezgodom.

Kid se ležerno leđima oslonio o šank i kroz poluspuštene kapke gledao ispred sebe. Negde otpozadi, jedan glas viknu:

– Pokaži mu! On ima samo jedan revolver, kao i ti!

– Tačno – složi se Kid. – Imam samo jedan revolver i odavno ni-

sam vežbao. Ako nisi dovoljno uvređen, mogu još da ti kažem kako ti dozvoljavam da pucaš prvi. Tu poglavom čoveku treba da se da prednost.

Kid je skrstio ruke na grudima, a onaj čovek uzmače još jedan korak. Zatim mu ruka polete dole. Kid pade na pod delić sekunde pre nego što je odjeknuo pucanj. Metak mu zviznu iznad glave i razbi ogledalo pozadi šanka. Onda je, sedeći na podu, i plavokosi odmetnik opalio.

Njegov protivnik posrte i uhvati se za ruku, iz koje ispade kolt. Kid je vratio revolver u futrolu i ustao.

– Uklonite ranjenog gospodina – obratio se gomili. – I sada stanite u red. Ne volim gužvu. Dakle, ko je sledeći?

Ljudi oboriše glave i niko ne izusti ni reči.

– Znači, sve je u redu? – osmehnu se plavokosi revolveraš. – Onda ću ja častiti. Sipaj najbolji viski, čelavko!

Kauboji priđoše šanku, pokušavajući da sakriju nervozu. Iza njih su kelneri iznosili ranjenika. U međuvremenu je Kid saznao da je njegov protivnik zaposlen na Mastersovom ranču i da je prijatelj nadzornika Buča, zvanog Zubati. Smatrali su ga za jednog od najboljih revolveraša u dolini.

Time što mu je dozvolio da prvi puca i posle toga uspeo da mu izbije revolver iz ruke, Kid je požnjeo različite ocene kod prisutnih. Oni

koji su bili na njegovoj strani sada su još više verovali da će on očistiti Rajsku dolinu, dok su oni koji su sumnjali bili dvostruko sigurniji da je i on iz bande maskiranih.

Kid je to pogađao i po tome kako ga je ko od kauboja gledao i pitao se da li je vest o pretnji koju su on i Buč primili već stigla u Hatfield. Pogledao je na sat i video da još nema deset, pa je zaključio da vesti ipak ne putuju tako brzo čak ni u ovom delu Teksasa. Ipak je očekivao da će se nešto dogoditi još pre ponoći.

Iz ovih misli prenuo ga je topot konja koji su se zaustavili ispred saluna. Kada se okrenuo vratima, Kid je osetio kako se neko očešao o njega. Munjevito je spustio ruku ka revolveru, ali njegovi prsti dodirnuše samo praznu futrolu.

* * *

Vrata saluna se širom otvoriše pre nego što je Kid uspeo da se pokrene. Desetak ljudi, koje je predvodio Džordž Grot, upade unutra. Rančerovo jedino oko je sevnulo kada je ugledao plavokosog odmetnika.

– Evo jednog od njih! – viknuo je Grot ljudima iza sebe. – Držite ga na oku dok ne pronađem i drugog.

Opkoljeni Kid se kiselo smešio. Grot i još nekolicina odjuriše u kockarnicu da potraže Buča, pa je Kid napregnuto očekivao da odande odjekne pucnjava.

Ali, tamo se ništa nije dogodilo. Sve dok nije čuo besan Bučov glas, revolveraš nije shvatio da je udar bio pažljivo planiran i izveden. Trenutak kasnije, Buča su grubo gurnuli u salu. Dva prijatelja se razočarano zgledaše.

Lice Džordža Grot bilo je sivo od besa kada je prišao Kidu i Buču. Njih dvojica su stajali leđima oslonjeni o šank, dok su građani Rajske doline napravili preteći polukrug oko njih. Grot im reče:

– Dajem vam samo jednu šansu da progovorite. Toliko mogu da zadržim svoje momke, ali duže ne. Pre svega, gde je Ema?

– Ne znamo – odvrati Buč. – Poslednji put kada sam je video, nju je odneo neki čovek sa crnom maskom.

Grot preblede, a okupljena gomila počeo da žagori.

– Šta tu pričaš? – grmnuo je rančer. – Da ne poričeš kako si danas posle podne odjahao sa Enom?

– Ne poričem ništa što je istina – mirno nastavi Buč. – Devojka je izjahala sa mnom. Kada smo se vraćali kroz kanjon, upali smo u zasedu i njoj su ubili konja. Onda je ona uzela mog riđana i pošla da dovede pomoć. I dok sam ja pucao na napadača sakrivenog u zasedi, pojavio se neki maskirani čovek i zgrabio je. Šta se pravite kao da ništa ne znate o tome?

Grot ne obrati pažnju na Bučove poslednje reči i upita:

– Ako se tako dogodilo, zašto nisi požurio da mi javiš i zatražiš pomoć? Ja sam te zatekao ovde kako mirno češljaš karte. To se nekako ne slaže sa celom pričom.

– Ja ću to da vam objasnim – umeša se Kid. – Kada se Buč vratio na naš ranč, bilo je suviše kasno da se nešto preduzme. Osim toga, morao je da previje i rane, koje, srećom, nisu bile opasne. Meci su ga samo okrznuli. Niko ovde ne zna ko su maskirani jahači niti gde se oni kriju. Šta bi pomoglo ako jurimo po noći ne znajući ni sami kuda idemo kada niko od vas nije uspeo da ih otkrije pune dve godine?

U gomili se začu žagor odobravanja, ali vlasnik ranča »Raj« nije bio raspoložen da sluša logična objašnjenja.

– To nisu nikakvi razlozi! – viknuo je. – Pobio bih vas na licu mesta samo da toliko ne želim da saznam gde je Ema.

– Lako je tebi da pričaš kada smo razoružani – odvrati Kid, a onda se okrete okupljenim građanima Rajske doline. – Zar će vas naterati da ubijete jedine ljude koji su se pokazali spremnima da vas oslobode maskiranih ubica?

– To su samo prazne reči! – odjeknuo je nečiji dubok glas. – Prvo ćemo se osloboditi vas dvojice pa onda razbojnika! Ti si došao baš u trenutku kada je tvoj nazovi brat obešen. Sve je to namešteno!

Iznad glava okupljenih ljudi Kid

spazi Pita Mastersa.

– Tako priča samo odbačeni ljubavnik – podrugljivo mu dobaci Kid. – Ti si besan zato što ti je moj prijatelj preoteo buduću verenicu. Razlog zbog koga mi nismo zabrinuti za Emu je taj što nam izgleda da je Grot jedini čovek u dolini koji ima računa da razjuri male rančere i ubija prosiroce svoje kćerke. Jedina je razlika sada u tome što Grot ovde ne nastupa maskiran.

Ova otvorena optužba načinila je loš utisak na prisutne, koji su poznavali i poštovali Džordža Grota već dve decenije. Među njima nije bilo nikoga ko bi prihvatio mogućnost da vlasnik ranča »Raj« sarađuje sa razbojnicima. Pit Masters istupi napred i stavi svoju ruku na mršavo rame starog rančera.

– Niko u Hatfildu neće poverovati rečima ovih zlikovaca, Džordže. Ako je neko oteo Emu, onda je to jedan od ove dvojice.

Uprkos uperenih revolvera, Kid zamahnu pesnicom i polete na Mastersa. Međutim, ovaj uzmače u stranu, a neko udari revolveraša s leđa. Masters to iskoristi i pogodi ga u bradu.

– Čekao sam na ovo! -- viknu kockar. – Ustani, da se razračunamo!

Kid se podiže s poda i počeo da otresa glavu kako bi rasterao maglu sa očiju. Građani se sada okupiše u krug. Buč je ostao sam i bespomoćan kod šanka.

Plavokosi revolveraš je shvatio da ovoga puta nema pred sobom tupoglavog Bula, zvanog Zubati. Instinktivno je osetio da će se Pit Masters boriti sa istim hladnim besom koji je i njemu samom obezbedio mnoge pobede u prošlosti. Prema tome, bili su jednaki. Kid je to znao, pa je čekao da mu se povrati snaga pre nego što zauzme borbeni stav.

Revolveraš je bio lakši najmanje tridesetak funti, a Masters je imao i duže ruke. Brzina kojom je maločas udario Kida u bradu dovoljno je govorila i o njegovoj boksterskoj veštini.

Kid se uspravi i lagano počeo da se klati s noge na nogu. Masters odmah zamahnu levicom, pa iznenada pokuša da mu zada desni aperkat. Ali, revolveraš je bio munjevito brz, pa je dočekao protivnika udarcem u stomak, zatim i u bradu.

Masters se zagrcnu od bola i iznenađenja, pa za trenutak spusti ruke. Kid pokuša da ga još jednom udari u bradu, ali kockar izbeže taj napad i preciznim udarcem ponovo obori revolveraša na pod.

Masters nije dovoljno poznavao svog protivnika, inače ne bi zastao u napadu. Kid naglo ispravi skupljene noge i udari njima kockara u grudi. Ovaj zastenja i prući se na pod.

Onako ošamućen, plavokosi revolveraš je čuo kako građani urlaju i zadržavaju Grota, koji je želeo

da se umeša. Samo, Masters se polako dizao sa poda. Kid prvi put u životu oseti strah koji se javi u čoveku kada uloži svu snagu i veštinu u udarac koji bi trebalo da smrvi protivnika, a to mu ne uspe.

Borci ponovo navališe jedan na drugog. Udarce su zadavali i Kid i Masters, pa im zbog iscrpljenosti pokreti postadoše sporiji, a udarci sve slabiji. Najzad su toliko posustali da su se jedva držali na nogama. Na kraju se dohvatiše za guše i tako zajedno padoše na pod. Ostali su da leže nepomično, potpuno nesposobni za ma kakav pokret.

Gomila graknu u jedan glas. Mit koji je okruživao Pita Mastersa i njegovu nepobedivost bio je uništen. Ali, po kakvu cenu? Oni koji su imali priliku da posmatraju borbu nikada je neće zaboraviti i s generacije na generaciju prenosiće se u Hatfildu priča o ovom dvojboju. Još da su saznali da je jedan od boraca bio čuveni odmetnik Sandens Kid, stvar bi prerasla u bajku.

Ovako su samo prileteli da pomognu borcima i pokušali da im uliju viski u čvrsto stisnuta usta. Čim je osetio kako ga prva kapljica viskija pali u grlu, Kid dođe sebi i pokuša da ustane. To mu je pošlo za rukom i on se uspravi na drhtave noge. Pogledao je odozgo na zgrčenog Mastersa, koga su uzalud pokušavali da osveste.

- Znači, uspeo sam da ga obo-

rim – promućao je, ne verujući sam sebi, pa se naslonio na šank pored Buča.

- Da, uspeo si – mirno mu reče prijatelj. – Samo, idući put bolje da se dohvatiš sa nekim grizlijem. Verovatno ćeš bolje proći.

Uto im ponovo priđe Džordž Grot i ciknu:

- Borba sa Mastersom ništa nije promenila. Odgovaraćete za dva vešanja i otmicu Eme.

- Ma, kažem vam da smo tek juče stigli iz Kolorada – promrmlja Buč.

- Videćemo šta ćete nam ispričati kada vas dovedemo pod isto drvo o koje su visili Stiv Elvis i Čarli Daglas.

- Čekajte, mi imamo dokaza da nismo maskirani razbojnici! – viknu Buč.

- Kakav dokaz? – odjednom upitaše desetak glasova.

- Daj im onu hartiju – šapnu Buč, a kada mu je Kid pružio opomenu sa mrtvačkom glavom, odmetnik je diže uvis i uzviknu: – I mi smo dobili opomenu od maskiranih da se gubimo iz doljne. To znači da su se uplašili naše pretnje. Vratite nam naše revolvare, pa ćemo ispuniti dato obećanje.

Džordž Grot zgrabi hartiju i počeo da čita, a onda je pruži ljudima do sebe. Za trenutak je izgledalo kako se raspoloženje menja u njihovu korist, ali se tada ponovo umeša Pit Masters, koji je najzad došao sebi. Dok su ga dvojica pri-

državala, on je pročitao cedulju i povikao:

– Slušajte me, naivčine! Ovo ništa ne dokazuje, osim da su ova dvojica sami napisali opomene kako bi vas obmanuli.

– Masters je u pravu! – uzviknu rančer. – Trik vam neće upaliti. A sada neka iskuse kaznu! Začas ćemo odjahati do šumarka.

Njegovi kauboји prileteše Kidu i Buču i obojicu za tren oka uvezaše.

Noć je bila hladna i vedra. Planinski vrhovi južno od Hetfilda belasali su se na mesečini. Dvojica odmetnika oboriše glave i predađoše se mračnim mislima. Konjanici su ih opkolili sa svih strana i kolona krete iz grada. Trudeći se da tiho govori, Kid promrmlja:

– I ti si hteo da pobegnemo čak ovamo od Pinkertona i njegovih detektiva. Ubeđivao si me kako ćemo ovde biti mirni i bezbedni.

– Pa, mogu i ja neki put da se prevarim – podrugnu se Buč. – Ne možeš da porekneš da se nismo lepo zabavljali.

– Da – odvrati Kid. – Ne mogu da kažem kako nam kraj nije bio nezanimljiv.

Dalje više nisu govorili. Posle nekog vremena, jedan jahač malo zastade i pođe naporedo sa Kidovim vrancem. Buč nije mogao odmah da mu razazna lice, ali je čuo njegov šapat:

– Ja sam stari Bul. Pokušaću da vam pomognem.

– Pokušaj da mi rasečeš konopce na rukama i da mi dodaš revolver – isto tako tiho odvrati Kid. – Više mi ništa nije potrebno.

– Umuknite! – prosikta Buč. – Jedan od onih napred sumnjičavo nas posmatra.

Tek što je on izgovorio ovu opomenu, kada nečiji grub glas odjeknu u pomrčini:

– Ko to jaše sa zarobljenicima? Neka se odmah odmakne od njih.

– Beži, stari! – prošaputa Buč.

Ali, stari Bul potera konja napred i počeo da viče:

– Grešite, ljudi, grešite... Do sada sam ćutao, ali više neću. Reći ću vam ko je krivac...

Jedan pucanj odjeknu kroz noć i starac umuče, zaklati se u sedlu i pade.

Niko nije bio u stanju da kaže ko je pucao. Jedni su vikali da su videli blesak puške sa leve, a drugi sa desne strane, dok je većina verovala da je pucao neko od jahača iz kolone.

Jedino je bilo sigurno da je stari Bul mrtav. Dva jahača se izdvojiše i ponesoše ubijenog starca natrag u Hatfild. Ostali su ćutke i u mračnom raspoloženju nastavili put.

– Jadan stari – mrmljao je Kid. – Hteo je nešto da kaže, ali to sada više nećemo saznati. Sigurno je znao čime se bave Zubati i Ted Bul.

– Ali, nama je naneo više štete nego koristi jer se izleteo – mračno reče Buč. – Ko bi mogao da

ubedi ovu gomilu? Oni nas sada još više mrze. Mogu da zamislim kako će se maskirane ubice smejati kada saznaju da su nas obesili poštteni građani.

Odmetnik učuta i kao da se zamisli. Odjednom, njegovo lice sinu i on počne da viče:

– Pre nego što nas obesite, mogli biste i da nas saslušate!

– Nećemo da slušamo zlikovce!
– opet se javi onaj grubi glas.

Zatim se pred njima ukaza poznati šumarak pamukovog drveća i jahači zagrajaše. Skinuli su Kida i Buča sa konja, a Džordž Grot pokazao na granu jednog velikog drveta.

– Tu je visio Stiv Elvis – rekao je.
– Pričali su mi da je o istu granu obešen i Čarli Daglas. Neka i oni ovde iskuse zasluženu kaznu.

Ljudi zagrajaše. Jedan od mlađih uzvera se na drvo pa sa grane baci dva jaka konopca, a oni dole brzo napraviše omče. Kada su improvizovana vešala bila gotova, orłake ponovo popeše na konje i namakoše im omče oko vrata.

– Saslušajte me! – opet viknu Buč.

Jedan od razumnijih građana reče:

– Pa ... da čujemo šta ima da nam kaže?

– Neka samo požuri! Nemamo mnogo vremena! – odazvaše se drugi.

– Pre nego što nas obesite, pogledajte onaj grob kod izvora, gde

je, tobože, sahranjen Čarli Daglas.

– Ali, vi ste nam rekli da je on tamo sahranjen! – povikaše iznenađeni građani.

– Ne budite glupi! – odvrati Buč, dok ga je Kid zapanjeno gledao. – To je bila zamka maskiranim razbojnicima. Ne možete nas obesiti zbog ubistva Čarlija Dagleasa jer je on živ. Prekopajte taj grob, pa ćete videti da se u njemu nalazi samo džak pun slame.

Nekolicina ljudi se izdvoji i potrčao prema grobu. Najzad sa zarobljenicima ostadoše samo dva čuvara. Kid i Buč osetiše da im izbija hladan znoj duž leđa kada pijani čuvari počеше da govore kako bi sada trebalo ošinuti njihove konje i tako završiti posao pre nego što se ostali vrata.

– Šta oni tamo rade? – očajnički upita Buč, pokušavajući da skrene njihovu pažnju na druge stvari.

– Okupili su se oko groba i gledaju dole – reče stražar. – Samo sumnjam da će neko od njih smeti da raskopava grob. Gle, vraćaju se! Sigurno vam nisu poverovali.

Polovina građana je prišla zarobljenicima. Džordž Grot grmnu:

– Izgleda da nas opet obmanjujete. Niko ne želi da raskopava grob. Uostalom, ja sam uveren u vašu krivicu. Ošinite te konje, pa neka zlikovci budu kažnjeni.

– Čekaj malo, Džordže! – usprotiviše se neki malo mirniji duhovi. – Ne moramo toliko da žurimo. Možda govore istinu.

– Zar ćete skrnaviti grob jednog Čarlija samo zbog laži ovih zlikovaca? – protestovao je rančer.

– Ali, u grobu ne leži Čarli Daglas! – viknu Buč iz sveg glasa. – Čarli Daglas se krije u brdima. On se dogovorio sa nama da mi preuzmemo njegov ranč.

– To vi pričate samo da sačuvate kožu – grmnuše Grotovi kauboji.

– U redu – ipak se umeša stari rančer. – Neka jedan od njih sam iskopa grob, pa ćemo se uveriti da li nas laže.

Pod naperenim revolverima, Buč je bio odveden do groba. Tamo je kleknuo i rukama počeo da kopa rastresitu zemlju. Kada je do pojasa utonuo i kada su svi očekivali da će ugledati jeziv prizor, Buč se uspravi i počeo da razbacuje pregršti slame.

– Evo vašeg leša! – uzviknuo je. – Pridite i pogledajte!

Najhrabriji građani sjahaše i klekoše pored groba. Pipali su rukama po raskopanoj zemlji, kako bi se uverili da nije u pitanju neki novi trik. Buč, koji je osetio da je situacija izmenjena, brzo naredi:

– Požurite da odvežete mog prijatelja.

I dok su neki poleteli da ovo izvrše, Džordž Grot stade pred Buča lica iskrivljenog od besa i viknu:

– Imate vi još dosta stvari da objasnite! Ako Čarli Daglas nije ovde sahranjen, kažite nam gde ste ga zatrpali?

– Rekao sam vam da Čarli nije mrtav i da se dogovorio sa nama da prevarimo razbojнике. Mi smo hteli da ga nagovorimo da se sakrije, naročito zbog toga što nije verovao da je Džordž Grot u dosluhu sa zlikovcima.

– Znači, još me optužuješ? – viknu rančer i uperi mu revolver u grudi. – Izgleda da si zaboravio da se pored tebe nalazi gotov grob u koji začas možeš da uletiš?

– Najlakše je ubiti čoveka kada ne može da se brani, zar ne? – odvrati Buč. – Sada bar ne morate da krijete svoje ružno lice iza maske.

Kid se baci prema rančеровом konju, koji uplašeno odskoči. Pucanj odjeknu, ali metak prosvira iznad revolveraševe glave. Grot opsova i pokuša ponovo da gađa, no neki ga ljudi šćepaše za ruke. Najzad se rančer primirio. Oko dvojice prijatelja okupi se grupa građana Rajske doline, koji su sada želeli da čuju njihovo objašnjenje.

Vešto i logično, Buč im je sve ispričao, izostavljajući samo podatak da je Ted Bul ostao mrtav na grebenu iznad kanjona. Na kraju je završio:

– Eto, to je sve. Ako nas pustite do ponoći i dozvolite zlikovcima da nas napadnu, uverićete se i sami.

Građani su prihvatili Bučов predlog. Nikome nije moglo da škodi ako sačekaju ponoć i vide

šta će se dogoditi. Ukoliko maskirani zlikovci žele da održe svoje obećanje, bolje je da se ovi nepoznati revolveraši sukobe s njima nego da građani izlože svoju kožu mecima.

– U redu – pristade i Grot. – A šta ćemo sa Emom? Ako ih sada pustimo, oni će odvesti devojk u plaine, tako da ih nikada nećemo pronaći.

– Šta vi predlažete? – upita Buč.

Stari rančer je nekoliko trenutaka ćutao i onda rekao:

– Ja imam bolju ideju. Vratimo se svi u salun »Srebrni mesec« i držimo zarobljenike na oku do ponoći. Neka se razbojnici usude da uđu u varoš. Raspoređićemo se po okolnim kućama. Ukoliko se maskirani pojave, ja preuzimam ovu dvojicu na sebe.

– Slažemo se – rekoše uglas Kid i Buč.

I ostali pristadoše, da dugačka kolona pohita natrag u Hatfild. Ljudi koji su pratili Buča i Kida natrag u grad izvadiše boce sa viskijem iz torbi i, kada su ove prošetale od usta do usta, Buč promrmlja:

– Oni se ponašaju kao da računaju na naš brzi završetak, pa nam sada ugađaju.

– Verujem da je najgore prošlo – odvrat i Kid. – Imao sam utisak kako je Grot bio siguran da će naći Čarlija Dagleasa u onom grobu. Sve govori protiv njega.

* * *

Dva jahača izdvojiše se iz kolone i kretoše naporedo sa Bučom i Kidom. Jedan od njih je bio krupan momak crvenog lica i dečje nevinih plavih očiju. Drugi je imao mršavo lice, isturenu bradu i žute zube.

– Mi smo kauboji sa Grotovog ranča – reče mršavi. – Opominjemo vas da pazite na sebe kada se vratimo u salun. Stari nam je naredio da motrimo na vas i . . . boji se da mu ne umaknete.

– More, budite sigurni da nećemo pobeći dok ne završimo posao – odvrat i Kid. – Nego, koliko dugo već radite kod Grotu?

– Skoro godinu dana.

– Znate li momka koji se zove Slim? On se juče, izgleda, sam ranio?

– Juče nije bio s nama. Danas ga je gazda ostavio na ranču.

Kauboji zastadoše malo pozadi i plavokosi revolveraš reče svom drugu:

– Jedva čekam da vidim lice Pita Mastersa kada me ugleda živog.

U Hatfildu ih je dočekala masa građana. Buč i Kid sjahaše i mirno uđoše u »Srebrni mesec«.

Tri čoveka koja su stajala za šankom iznenađeno se okretoše. Među njima se nalazio Pit Masters, čije je lice bilo toliko izubijano i naduveno da ga je čovek jedva mogao prepoznati. Buč im priđe, pa se obrati Mastersu:

– Podsećam te da smo igrali po-

ker kada su tipovi došli da me vešaju. Trebalo je da povučem dva-
deset dolara. Dakle?

Pit Masters se kiselo nasmeši i
odvрати:

– Pare možeš da dobiješ. Čak i
svoj revolver. Čelavko, daj mu kolt.

Buč prihvati oružje, kada je bar-
men izvadio ispod šanka. Sada je
na scenu stupio Kid, koji se unese
u lice čoveka pored Pita Master-
sa.

– Slušaj, huljo! – grmnuo je Kid. –
Ti si mi digao revolver kada je Grot
upao ovamo. Sada ćeš mi platiti
za tu podvalu.

– Čelavko! – umorno reče Mas-
ters. – Daj i gospodinu oružje!

Kid primi revolver od barmena i,
pošto se uverio da je pun, spusti
ga u futrolu za pojasom. Onda je
zamahnuo rukom i jednim udar-
cem oborio onog tipa na pod. Kid
se okrete Mastersu i reče:

– Ja častim.

– Ne, već ja – odvрати ovaj. –
Odavno sam majci obećao da ću
častiti svakog koga ne mogu da
pobedim pesnicom.

– U redu – pristade Kid, a čelav-
ko na to napuni čaše. Pošto je is-
kapio svoju, on okrete leđa kockar-
u i pođe za Bučom.

U međuvremenu su obavljene
sve pripreme za doček maskiranih
razbojnika. U salunu i kockarnici
vladala je mrtva tišina. Kada su se
Buč i Kid pojavili u kockarnici, svi
pogledi se ljubopitljivo uperiše u
njih. Kid se vrati do ulaza u salun

i, pošto je još jednom pogledao na
zidni časovnik, glasno reče:

– Minut je do ponoći.

Kao odgovor na njegove reči, na
ulici se začu konjski topot i nešto
teško tresnu o izlog saluna, koji
pršte u hiljadu komadića. Zatim se
galop izgubi niz ulicu. Jedan pove-
ći kamen dokotrljao se pred Kido-
ve noge. Revolveraš se saže i
podizhe kamen koji je bio uvijen u
nekakvu hartiju. Razvio je hartiju i
pročitao poruku koja je bila potpi-
sana jednookom lobanjom:

»U našim rukama se nalazi Ema
Grot. Kroz pet minuta se vraćamo
da preuzmemo dvojicu stranaca iz
Kolorada. Ako samo jedan metak
bude opaljen, Ema više neće biti
živa. Predajte nam njih dvojicu
ukoliko želite da ponovo vidite
Emu Grot«.

– E, ovi su baš preterali! – viknu
Kid.

Jedan od sakrivenih strelaca na
ulici uzbuđeno utrča u salun.

– Čovek je bio maskiran! – povi-
kao je. Jasno sam video jedno nje-
govo oko.

Kid predade cedulju Pitu Mas-
tersu i reče:

– Pročitaj još jednom ovo i po-
zovi ljude iz zasede da ne bi pripu-
cali i Emu doveli u opasnost.

– Da, požurite! – viknu Grot. –
Javite svima da ne pucaju!

– Nemamo vremena za gublje-
nje – obrati se Masters okupljenim
ljudima. – Devojka koju svi pozna-
jemo i volimo nalazi se u opasnos-

ti. Ova cedulja oslobađa od sumnje Buča i Kida, koji su hteli da nam pomognu u borbi protiv zlikovaca. Hoćemo li da spasemo život Eme Grot, pa da razoružamo ovu dvojicu i predamo ih maskiranim, ili ćemo se boriti kada oni naiđu?

Ljudi počеше glasno da diskutuju. Svi su znali za stari zapadnjački zakon koji je svakom muškarcu nalagao da se žrtvuje umesto žene. I dok su se ljudi došaptavali, Kid i Buč otkopčаше svoje pojaseve sa revolverima i staviše ih na šank. Jedan od prisutnih stade pred dvojicu prijatelja i reče:

– Bogami, ovo nije fer. Ne slažem se i ne mogu da dopustim da vi budete obešeni.

– Umukni! – dreknu Pit Masters, pa zgrabi smotani konopac iz ruke jednog čoveka pored sebe. – Stranci su sami odlučili i ja im zahvaljujem u ime svih nas.

Kid se okrete i dopusti da mu Masters čvrsto veže ruke. Drugi jedan čovek učinio je isto sa Bučom i ortaci izadoše pred vrata saluna.

Na tihoj ulici začu se topot mnogih kopita. Salunu su se polako približavale tri mračne prilike jahača. Kada su se primakli, svi su jasno mogli da vide njihove crne maske sa po jednim prorezom za oko. Iza jedne crne, svilene maske, koja se nalazila u sredini, odjeknu glas:

– Došli smo po vas dvojicu zato što vas je ponoć zatekla u Rajskoj

dolini. Penjite se na svoje konje. Nemamo vremena za gubljenje.

Nespretni zbog vezanih ruku, Buč i Kid s mukom pojahaše konje. Kada su se našli u sedlima, vođa maskiranih obrati se građanima:

– Nemojte da pokušate nešto za spašavanje ove dvojice. Ema neće biti oslobođena dok oni ne budu obešeni.

Zatim maskirani okretoše konje i poteraše ispred sebe Buča i Kida, koji su tako po drugi put iste noći, išli ka kobnom šumarku. Tamo su im namakli oko vrata dva poveća kartona, na kojima je pisalo: »Dopustili smo da nas ponoć zatekne u Rajskoj dolini«.

Drugi jedan maskirani jahač namače Buču omču oko vrata, ali mu je nije zategao. On onda zađe iza njegovih leđa i oštirim nožem preseče konopac kojim su mu bile vezane ruke, ali mu šapnu da se pravi kao da je i dalje vezan. Odmah zatim strpao mu je i revolver u šaku. Nepoznati spasilac otišao je iza Kida da ponovi isti namevar.

Tada vođa maskiranih uzmače i upita:

– Jesu li konopci čvrsto vezani? Dobro.

Zatim je podigao bič i žestoko ošinio Bučovog ridana. Životinja skoči napred, ali umesto da Buč bude sručeš sa sedla, konopac mu se smače sa vrata. Ista stvar se dogodila i sa Kidom, pa su obojica okrenuli konje i sa naperenim

revolverima poleteli na maskirane dželate. U taj mah odjeknuše pucnji i oni spaziše trojicu jahača kako se rvu ispod drveta.

Prijatelji se nisu usudili da pucaju u gužvu, plašeći se da ne rane svog spasioca. Ali, ta je opreznost već bila izlišna jer su dva konja bez jahača odgalopirala u mrak. Dva maskirana zlikovca ležala su na zemlji. Pobio ih je njihov tajanstveni spasilac, koji se još krio iza maske.

Kid se hitro naže iz sedla i strže mu masku sa lica. Zaprepašćeno je uzviknuo kada je ugledao nasmješeno lice Čarlija Daglase.

– E, pa, ovo je isuviše! – uzviknuše prijatelji uglas.

Buč i Kid su sedeli na zemlji i pušili dok im je Čarli Daglas pričao šta se dogodilo. Iza njih su ležala tela maskiranih dželata, od kojih je jedan bio Zubati Bul, a drugi Dik Dever, za koga je Čarli rekao da je nekada bio nadzornik na ranču Stiva Elvisa.

– Kada sam se rastao sa Kidom na mom ranču, stigao sam do kanjona i tamo čuo neku pucnjavu – objašnjavao je mladić. – Prethodno sam u skrovištu napravio jednu crnu masku, kako me niko ne bi poznao kada budem dolazio kod vas. Čim sam čuo pucnjavu, stavio sam masku na lice i sačekao da vidim šta će se dogoditi. Kada je Ema projurila pored mene, nisam mogao da se uzdržim a da je ne zgrabim.

– A ja sam se toliko bio uplašio za devojkicu – promrmlja Buč.

– Pošto sam skinuo masku i Ema me prepoznala, saznao sam od nje da ste opkoljeni u kanjonu, pa sam se privukao na greben i ubio Teda Bula u trenutku kada je pucao na vas, Buče.

– A ja sam mislio da sam dobar strelac – razočarano reče Buč.

– Kod Bula sam našao masku sa jednim prorezom za oko i tako saznao da i ona pripada bandi. U jednom džepu otkrio sam i cedulju na kojoj je bila nacrtana jednooka lobanja i kojom se zakazivao sastanak u deset časova uveče kod usamljenog bora. Pošto sam se baš vraćao iz posete Kidu i znao da ste dobili opomenu za ponoć, zaključio sam da će se banda sastati da bi krenula po vas. Onda sam odlučio da na lice stavim Bulovu masku i da im se pridružim ne bih li saznao ko je vođa. Emu sam posadio na Bulovog konja i uputio je u moje skrovište.

– Gde je ona sada? – uzbuđeno upita Kid. – Razbojnici su zapretili da će je ubiti ako im se nešto dogodi.

– To su oni samo blefirali jer nisu ni videli Emu – objašnjavao je Čarli. – Ona je sigurna u mom skrovištu. Pošto su razbojnici saznali da su građani ubeđeni da se devojkica nalazi u njihovim rukama, odlučili su da vas se dočepaju bez borbe. Za sve vreme ja sam čutao i klimao glavom, ili samo nešto

gundao na njihovo pitanje. Pošto sam na sebi imao kaput Teda Bula, pa sam čak i maramom vezao navodno ranjenu ruku, oni me nisu mnogo zapitkivali. Čekao sam da saznam ko im je vođa. Na žalost, on se nije pojavio. Na sastanak su došli samo Zubati i Dik Dever.

– Bogami, umalo nisi preterao u čekanju – reče Kid i opipa vrat.

– Ne zaboravi da smo se već obračunali sa trojicom maskiranih – odvrati Čarli.

– Ti, sinko, idi po Emu – posavetova ga Buč. – Mi ćemo se vratiti u Hatfild da javimo njenom ocu i ostalima da je živa. Tamo ćemo i sa vođom da prečistimo račune.

– Zar znate ko je? – iznenadi se Čarli.

Buč tajanstveno odmahnu glavom i ustade. Rastali su se. Čarli Daglas je odjahao prema jugu da dovede Emu, dok su se Kid i Buč uputili u Hatfild.

Na glavnoj ulici nije bilo sveta, ali su kroz razbijeni prozor saluna mogli da vide da je lokal prepun. Građani su čekali dalji ishod događaja i povratak Eme Grot.

Kada su ušli u salun, nastao je tajac, ali odmah zatim odjeknuo je povik iz stotine grla i ljudi im pohašale u susret. Nisu čak ni tražili da im objasne šta se dogodilo sa maskiranim zlikovcima.

– Ujutru napuštamo dolinu – izjavio je Buč kada se istrkao iz gomile. – Želeo bih pre toga da još

malo igram poker.

– Vrlo rado – grmnu Pit Masters, koji kao da je bio najradosniji od svih.

Čelavi barmen im opet iznese oružje, a kada ortaci pripasaše revolvere, Buč pođe sa Mastersom i još trojicom igrača koji su učestvovali u igri prekinutoj Grotovim upadom u salun. Ali, umesto jednog od njih, za sto je seo stari Džordž Grot. Rančer je ćutao i nije ni pitao za kćerku.

– Igraćemo veliku igru – objasnio je Masters. – Ulozi nisu ograničeni. Beli žetoni vrede pet dolara, crveni deset, plavi dvadeset, a žuti sto. Koliko kupujete, Buče?

Odmetnik bezbrižno izvadi iz džepa svežanj novčanica i baci ih kockaru.

– Za sav ovaj novac – veselo je odvratio. – Pare mi možda više neće ni biti potrebne. Nameravam da se noćas dohvatim sa vođom zlikovaca.

Pit Masters se namršti, ali ništa ne reče, nego samo pogleda u Grotu.

– Zar mislite da se vođa nije nalazio među trojicom ubijenih?

– Nije se nalazio – reče Buč, gledajući ispod oka u Grotu, koji se nervozno igrao žetonima. – Imamo ga u rukama i samo čekamo pogodan trenutak...

– Onda, računajte na moju pomoć – svečano izjavi Masters. – Ja sam se pomirio s vama.

– Ne znam šta o tome misli Kid

– promrmlja Buč.

Masters se kiselo osmehnu i poče da deli karte. Igra je dobijala u tempu, ali Buč kao da nije bio mnogo zainteresovan. Od svih okupljenih kibicera, jedino je Kid znao da njegov drug sprema iznenađenje.

Video je da odbacuje karte i kada je mogao da dobije, a da blefira kada nema ništa u rukama, pa su ga Grot i Pit Masters dva puta dobili.

Posmatrači počеше zabrinuto da šapuću. Tada dođe na red novo deljenje. Čim su se karte našle u Bučovoj ruci, on se udobnije namesti u stolicu. Kid je znao da je sada naišao odlučujući trenutak.

Bio je red na Mastersa da odgovori. Dok je kockar oklevao, Buč upita:

– Zanima me kako ste izmislili onaj žig za stoku?

Pitanje je palo tako neočekivano da kibiceri zinuše od čuda, smatrajući da je stranac sa polucilindrom sišao sa uma posle svih pretrpljenih uzbuđenja i ovako žestoke igre.

Masters ga oštro pogleda i reče:

– Pa, čovek može da načini žig onako kako mu padne na pamet. Mislio sam da »M« sa jednom strelom kroz slovo lepo izgleda.

Kada je u banku stavljao dvadeset žutih žetona od po sto dolara, ruka mu nije zadrhtala. Igrač pored njega uzdahnu i baci svoje karte i reče:

– Ja odustajem, gospodo.

Pošto je stavio traženu sumu, Buč se obrati Grotu:

– Onda podelite nama – zatim se okrenuo Mastersu i nastavio: – Razmišljao sam o žigovima na ovdašnjim rančevima i pokušao da otkrijem zašto je neko želeo da se oslobodi Stiva Elvisa, Gasa Bleka i Čarlija Daglasa.

Kibiceri, koji su se gurali oko Buča, glasno uzdahnuše kada su videli da je Masters dobio puba. Znači, on je mogao imati samo par. U napregnutoj atmosferi, Grot ovlaži prst i podiže sledeću kartu za Buča.

Kada se pojavila desetka, svi povikaše. Iako je samo Kid video Bučovu prvu kartu, kibiceri su bili sigurni da ovaj drži u rukama ful.

Onaj treći igrač nije dobio četvrtu damu i razočarano je bacio karte. Sada su napregnuto iščekivali Bučov potez.

– Kid je skicirao sve rančeve u ovoj dolini – produžio je Buč kao da nije bio prekinut igrom. – Tek kada sam video ovu mapu, palo mi je na pamet ko bi mogao da bude vođa maskiranih zlikovaca. Prvo, što su njihovi rančevi bili prepuni lepe i ugojene stoke, a, drugo, zato što su se udvarali gospođici Emi Grot, što je bilo protiv želje njenog oca.

– Mani priču, prijatelju, i igray poker – opomenu ga Pit Masters.

– Znate, čovek treba da blefira i kada ima dobre karte.

Svoje reči Buč je propratio stavljanjem svih svojih žetona u banku.

– Sada je na vas red, gospodine Masterse.

– Nisam predviđao da ćeš imati hrabrosti za ovako nešto – promrmlja kockar.

Potpuno bezizraznog lica, Pit Masters počeo da broji žetone kako bi odgovorio na Bučov ulog. Kada je sve bilo uplaćeno, Buč okrete svoje karte na sto. Imao je ful.

– Vidite, nisam verovao da ćete imati hrabrosti, gospodine Masterse. Nisam verovao da čovek koji maskiran jaše po dolini i veša svoje susede ima dovoljno hrabrosti da ...

Pre nego što je bilo ko od prisutnih imao vremena da shvati šta Buč priča, Pit Masters skoči i ruka mu polete ka skrivenom revolveru.

Kid je munjevito reagovao. Rukom kojom se oslanjao o Bučovo rame on obori druga na pod, a desnom trže kolt.

Dva pucnja istovremeno odjeknuše. Pit Masters posrte, uhvati se za ivicu stola, lice mu samrtnički preblede i on se polako svali na pod.

Kada su Buč i Kid krenuli iz Hatfilda i napuštali kraj u kome su toliko preživeli za kratko vreme, zora je već svitala.

Odbili su sve pozive da ostanu u dolini, pa čak i molbu Eme Grot, koja ih je zadržavala nudeći im

ranč Stiva Elvisa. Stari Grot je hteo da kupi to imanje za njih kao nagradu za sve pretrpljene uvrede koje im je naneo.

Objasnili su građanima Rajske doline da su već dosta vremena izgubili i da žele da pre da odu kod prijatelja sa one strane reke Rio Grande. Pošto su grad ostavili za sobom i odmakli nekoliko milja, Kid počeo glasno da govori ono što ga je odavno mučilo:

– Osećam se kao budala što nisam obraćao pažnju na Mastersa umesto na Grotu. Zašto mi nisi jasno pokazao kako se sva tri žiga progonjenih rančera mogu lako preraditi u »M«?

– Znao sam da nisi jak u razmišljanju – reče Buč.

– Dobro, dobro – prekide ga Kid – ali zašto mi prethodno ništa nisi objasnio? Dok ste igrali poker, ja sam sve vreme buljio u Grotu i nisam obraćao pažnju na ono što ti govoriš. Shvatio sam igru tek kada je Masters skočio. Mogao sam i da zakasnim zato što nisi imao poverenja da me uputiš na pravi trag.

– Moraću da ti se izvinim – odvrati Buč sa osmehom. – U prvoj varoši častiću te pićem od novca koji sam noćas dobio na pokeru.

Rekavši ovo, Buč se zadovoljno potapša po džepovima, ali mu ruka odjednom zastade i ukoči se. Lice mu je prebledelo i on se skoro zatetura u sedlu.

– Šta ti je? – uplašeno ga upita

Kid.

– Do đavola – procedi Buč. – Zaboravio sam da žetone pretvorim u novac. I to ne samo dobitak nego i one žetone koje sam kupio za igru.

Kidov gromoglasan smeh odjeknu dolinom.

– Znači, moraćemo uskoro nešto da opljačkamo? – rekao je kada se povratio od smeha. – Dakle, nema mira za nas dvojicu.

– Nije važno za novac – progundā Buč. – Zato sam dobio takav poljubac od Eme Grot da ću od toga da živim sledećih nekoliko meseci. Takvu lepoticu nećeš nikada sresti u životu.

– Znači, naš ćelavi barmen će moći da pretvori one žetone u pare – odvrati Kid. – Red je da i on vidi neku korist od čitave ove gužve, a trajala je samo dva dana.

– A ta dva dana možda su najlepša i najuzbudljivija u našem životu – zadovoljno reče Buč.

– I kuda ćemo sada? – interesovao se plavokosi odmetnik. – Možda u Boliviju?

– Za Boliviju još ima vremena – promrmlja Buč i mamuznu svog riđana.

Uskoro su dvojica prijatelja daleko za sobom ostavila Rajsku dolinu i krenula u nove avanture.

K R A J

U PRODAJI JE

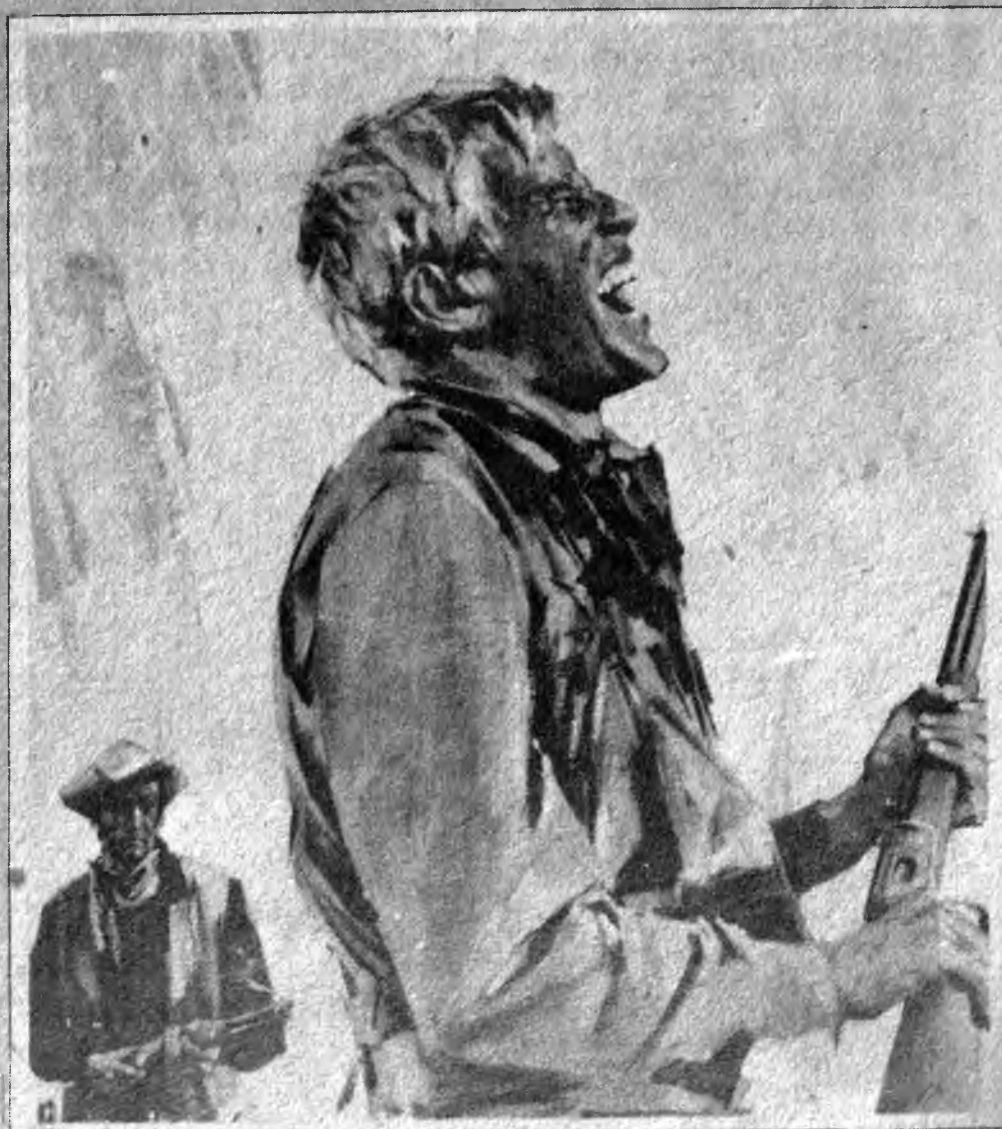
BROJ 3

VANREDNI

CENA 60 DINARA

PONY WEST

NASLEDIO SI SMRT

U SLEDEĆEM
BROJU

OBLAK S KOLTOM

